

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 20 • Perjantaina 21. lokakuuta 2011

62. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Lapsuudenkotini eteisessä on peiliovi. Peilioven takana on useita hyllyjä ja lokeroita. Lokerot ja hyllyt on täytetty mm. kengillä, hatuilla, kaulaliinoilla, ulkovaatteilla ja kaikenmoisella hyödyllisellä mitämitä-tavaralla. Yhdellä hyllyistä on valkoinen läpikuultava muovinen laatikko, joka ei yleensä saa osakseen kovinkaan paljon huomiota. Tuo laatikko sisältää parittomia sukkiä.

Silloin tällöin sinne sysätään pyykkinarulta kaksosensa kadottaneita jalanlämmityslipareita noudattaen seuraavaa kaavaa:

- 1) Avaa peiliovi.
- 2) Nosta käsi noin silmän korkeudelle.
- 3) Livauta vaatekappale laatikon reunan ja ylähyllyn väliin jäävästä kämmenen levyisestä raosta sisään.

4) Sulje peiliovi.
Jos kohtaa numero 3 toimittaessa joutuu livauttamisen sijaan tekemään tunkemisliikkeitä on edellämainittua kaavaa muokattava seuraavanlaisesti:
- Liu'uta laatikkoa varovasti ulospäin

- Tunge sukkakasaa taaemas, jotta kukaan ei tajua että laatikko on oikeasti aika täynnä. Nyt voit toteuttaa kohdan 3 alkuperäisen kaavan mukaan sillä eroavuudella, että laatikko on tällä hetkellä vedettynä hyllystä ulospäin.
- Liu'uta laatikko takaisin. Toivo, ettei äiti huomioi laatikon sisällön paljoutta, koska siinä tapauksessa jollekin kolmesta lapsesta napsahtaa epämiellyttävä nakki, josta selitän vähän myöhemmin.

- Sulje peiliovi. Poistu paikalta mahdollisimman epäilyttävästi viheltäen.

Seikkailija Kurkijoella

Tämä on pieni kertomus ensimmäisestä matkastani Kurkijoelle ja siitä mitä sen aikana ajattelin.

Minä pidän seikkailusta. Olen tehnyt kaksi pitkähköä reppureissua ympäri Eurooppaa, asunut tovin Tukholmassa, tehnyt vapaaviikkoinani Suomi-kierroksia.

Kerran lähdin portugalilaisen ystäväni kanssa päivän varoitusajalla liftaten Norjaan, koska molempien mielestä Jäämeressä uiminen marraskuussa nyt vain tuntui kokeilemisen arvoiselta idealta. Oikeastaan vietimme Norjan puolella vain puolisen päivää.

Utsjoelta meidät otti kyytiin Kirkkonien yläasteen entinen historianopettaja. Hän oli hurmaava vanha herrasmies henkselit olalla ja päässä. Hän kertoi meille soljuvalla brittienglannilla upeita tarinoita ohittamistamme norjalaisista pikkukylistä ja pysäytti auton valokuvaushetkeen aina kun näytimme siltä, että silmämme pullahtavat ihan justinsa kuopistaan ulos kun suut ammolaaan maisemia ihastelimme. Hän jätti meidät Kirkkonien keskustaan, nosti hattua, toivotti hyvää seikkailua ja jatkoi itse matkaansa pienelle sähköttömälle kalastajankililleen paikkakunnan rajojen ulkopuolelle. Kävelimme ystäväni kanssa pilkkopimeään Jäämeren rantaan. Katsahdimme vedessä lilluvia jäälauttoja ja hileistä hyistä vettä. Sitten katsahdimme toisiamme ja totesimme, että eiköhän jätetä tämä uiminen tältä erää väliin ja lähdetä saman tien takaisin Suomeen. Ja niin me lähdimme. Semmonen juttu.

Tämän tyyliä tarinoita minulla on kerrottavana useita. Näitä juttuja kerrotaan yleensä suu virneessä ja tarinaa väritetään käsiä suurieleisesti heilutaen ja erilaisin ääniefektein, jotka, kämppistäni siteeraten, kuulostavat yleensä 60-luvun Batman-leffojen teknisiltä vempeleiltä. Piip puup, fiuu, blip blop ja sitä rataa.

Naamalleni leviää kaihoisa ilme

Kurkijoen-matka, josta minun nyt olisi vihdoin tarkoitus höpöttää, on erilainen tarina. Sen sijaan, että olisin kertonut sitä tarinaa hykerellen ja hihittäen,

naamalleni leviää kaihoisa ilme, katse siirtyy kaukaisuuteen ja miljöön kuvaus soljuu suustani pehmeänä virtana. Välillä otan kuuntelijaan intensiivisen katsekontaktin, yleensä kuvattuani jonkin todella elävästi päähän jääneen yksityiskohdan. Haluan luoda toiselle osapuolelle mahdollisimman värikkään mielikuvi-matkan, jossa kuulija kokee maisemat oman päänsä sisällä yhtä satumaisesti kuin minä itse.

Lähdimme matkaan 25. elokuuta Turusta aikaisin aamulla. Matkaseurakseni lähti

Jatkuu sivulla 10

Saamen esitellä itseni. Olen **Salla Huttunen**, ikää minulla on 22 vuotta. Sukunimeni tulee vesantolaiselta isältäni. Äitini on omaa sukua Savolaisia, äitini äiti on omaa sukua Räihävaaran Rämäsiä. Kasvoin ja kävin kouluni Turussa. Lukion jälkeen siirryin Limingan taidekouluun opiskelemaan sarjakuvaa. Tämän jälkeen muutin Tampereelle, kävin hetken Ikaalisten käsi- ja taideteollista, lopetin, tein puolisen vuotta työharjoittelua Pispalan nykyaikaisen keskus Hirvitalolla, hain Kankaanpään taidekouluun, pääsin Kankaanpään taidekouluun, muutin Kankaanpäähän ja täällä minä nyt sitten leppoisasti opiskelen taidegrafiikkaa ja asun kahden päällekkäisen kerrostalokämpän muodostamassa kommuunissa neljän ystäväni ja Litium-nimisen kissan kanssa.

Tässä lehdessä

Matkat suvun kotiseuduille

rajan taakse nostavat esiin muistoja tai luovat aivan uudenlaisia kuvia paikasta, jonka nyt näkee ensimmäisen kerran. Etusivun kirjoittajan sarjakuvia saamme nähdä tulevissa lehdissä. Keskiuukeamalta voimme lukea Kurkijoella syntyneen ja toisen ja kolmannen polven kokemuksia.s. **6-8**

Pekka Ahokas (kesk) luovutti löytämänsä Aslak Sarren (vas.) kuvaaman videon museotoimikunnan jäsenelle Eino Vepsälle (oik.) toimitettavaksi Kurkijoki-museolle ja digitoitavaksi.

Uutta, vanhaa kuvaa Kurkijoen kirkosta

V. 1991 kuvattu video, jossa suunniteltiin Kurkijoen kirkon tulevaa remonttia löytyi kirjahyllyn kätkeistä. Nyt video on toimitettu digitoitavaksi.

.....**takasivu**

Luentosarja karjalaisuudesta

Huittisissa käsittelee kahtena marraskuun iltana Kurkijokea.

Lue lisääs. **3**

Museon valokuvatalkoissa

lajiteltiin ja tunnistettiin valokuvien henkilöitä. Talkoot jatkuvat ja monien apua tarvitaan, jotta kuvat saadaan järjestykseen ja nimettyä.s. **10**

Kurkijoen kirkot ja niiden kohtalot

seminaari Helsingissä 22.10.

Tarkemmins. **5**

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 4.11., 18.11 ja 2.12.

Eurot ja aatteet järjestykseen

- Maailmassa on globaalikriisi, totesi Karjalan Liiton puheenjohtaja, kansanedustaja Marjo Matikainen-Karlström viime perjantaina Karjalaisten säätiöiden Säätiöseminaarissa.

Samassa seminaarissa katsottiin osakkeiden arvojen laskukäyriä.

Media viestittää jatkuvasti uusista YT-neuvotte-luista, irtisanomisista ja työpaikkojen uudelleenjär-jestelyistä – jotka suomeksi sanottuna tarkoittavat samaa kuin irtisanomiset.

Valtion talousarvio tulevalle vuodelle sisältää leikkauksia ja hintojen korotuksia, jotka koskettavat jokaisen elämää. Palkkaneuvottelut ovat jännittä-vässä vaiheessa, meneekö keskitetty ratkaisu am-mattiliitoissa lävitse, vai onko edessä lakkokierre.

Raha puhuttaa.

Raha ei tee onnelliseksi!

Raha ja rakkaus eivät asu saman katon alla!

Näin muistuttavat sananlaskut. Viimeiseen vii-taten Kreikassa tulisi olla paljon rakkautta, kun rahaa sieltä ei löydy. Suomessa taas olisi rakkaus ”hakusessa”, onhan Suomi Euroopan maista niitä parhaiten toimeentulevia. Syökö huolien katto rak-

kauden rippeetkin vai nouseeko yhteisistä ongelmista uusi yhteinen talkoohenki huolestuttavien asioiden taltuttamiseksi.

Talous puhuttaa Kurkijokelaisessa ja säätiössäkin. Eihän tätä yhteistä lehteämme rahatta toimiteta – ja kaikki maksaa aina vain enemmän. Osakekurssien laskut koskettavat myös Kurkijoki-Säätiötä. Korko-tulot on sana jostain hamasta menneisyydestä.

Kun ei ole rahaa, on aika priorisoida eli laittaa asiat tärkeysjärjestykseen. Mikä on niin tärkeää, että siitä kannattaa pitää kiinni. Leivän, lämmön ja hoivan perustarpeiden jälkeen omaan identiteettiin liittyvät asiat ovat luovuttamattomia.

Nyt tarvitaan uudenlaista ajattelutapaa, kuten Lai-hialle evakkoon siirretyltä karjalaisisännältä.

- Riittikö siellä Karjalassa leipä? kysyi lahialai-sisäntä.

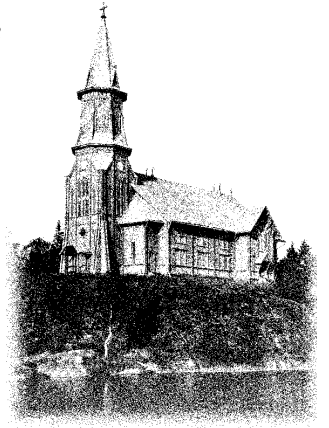
- Ka, eihä se aina riittänyt, mut ko leipä loppu ni paistettii sitte piirait, evakkoisäntä vastasi.

Luovuutta yhteishengessä luovuttamattomien asi-oiden hyväksi!

Helena Sulavuori

Hartaus sunnuntaille
23.10.2011

Rakasta!

Kolikossa on kaksi puolta. Yhdellä puolella ilmaistaan, missä valtakunnassa kolikko on voimassa. Toiselta puolelta käy selville, minkä arvoinen se on. Jos jompikumpi puoli puuttuisi vaikkapa valmistusvirheen takia, kolikko olisi käyttökelvoton. Kolikko tarvitsee molemmat puolensa.

Kristityn elämään kuuluu kaksi puolta. Ne molemmat liittyvät rakastamiseen. Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähim-mäistäsi niin kun itseäsi. Rakkauden kaksoiskäskyssä tiivistyy Jumalan laki ja kaikki se, mitä pidämme oikeana ja hyvänä.

Toista puolta ei voi olla ilman toista. Joka rakastaa Jumalaa yli kaiken, mutta unohtaa lähimmäisen, ei lopulta rakasta Jumalaakaan, joka on luonut jokaisen ihmisen ja lahjoittanut hänelle luovuttamattoman ihmisarvon. Joka rakastaa lähim-mäistään niin kuin itseään, mutta unohtaa Jumalan, korottaa ihmisen kaiken mitaksi ja sulkee silmänsä siltä, että ihmisen elämä ja rakkaus perustuvat Jumalaan ja hänen rakkauteensa.

Rakkauden kaksoiskäsky paljastaa, miten tiiviisti ihminen ja Jumala liittyvät toisiinsa. Tämä sidos on läsnä elämässäm-me jatkuvasti, kaikessa hengellisessä elämässämme ja kaikissa ihmisuhteissamme. Jumalan rakastamisen varjolla ei voi kääntää selkää lähimmäiselle, eikä lähimmäisen rakastamisen varjolla Jumalalle.

Rakkauden kaksoiskäsky antaa ytimekkään vastauksen myös niihin tuttuihin kysymyksiin, joissa pohditaan, mikä on syntiä. Se tiivistää muutamaan sanaan oleellisen hyvistä ja syvästä elämästä. Se ei salli meidän irrottaa Jumalaa ja lähimmäis-tämme toisistaan, sillä jos niin teemme, kristityn elämästämme katoaa hengellisyys ja vastuu.

Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itse-äsi. Molemmat puolet tarvitaan. Tätä suurempaa ja tärkeäm-pää käskyä ei ole.

Tapio Luoma

Tapio Luoma on Seinäjoen seurakunnan kirkkoherra.

Muistettavaa

Karjalaisuus Huittisissa - luen-tosarja. Kurkijoki kivikaudesta talvisotaan, kotiseutuneuvos Eino Vepsä, to 3.11. klo 19-

Nimi-päivät

Lokakuu

viikko 42

21 pe Ursula
22 la Anja, Anita, Anniina, Anitta, Anette
23 su Severi

viikko 43

24 ma YK:n päivä

Rasmus,

Asmo

25 ti Sointu

26 ke Niina, Nina,

Amanda, Ninni,

Manta

27 to Helli, Hellin, Hellä,

Helle

28 pe Simo

29 la Alfred, Urmas

30 su Kesäaika päättyy,

Eila

viikko 44

31 ma Arto, Arttu, Artturi

Marraskuu

1 ti Pyry, Lyly

2 ke Topi, Topias

3 to Terho

60 VUOTTA SITTEN... Samannäköisyyden etuja

Kirjailija Heikki Toppila meni 1920-luvun loppu-puolella kaupungissa käydessään erääseen vaatimatomaan valokuvaamoon ikuistaakseen itsensä. Valo-kuvaaja, joka tuli avaamaan ovea, tuijotti tulijaa hölmis-tyneen näköisenä ja poistui kiireesti näkyvistä anteeksi-pyyntöjä soperrelleen.

Kun hän hetken kuluttua palasi, oli hän vetänyt ylleen uuden puvun, kauluksen ja solmion. Maireasti hymyil-len hän kumarsi ja viitaten

atelierin nojatuoliin virkahti: - Herra presidentti on hyvä ja istuu.

Valokuvaaja luuli, että hänen vähäiseen kuvaa-moonsa oli saapunut itse tasavallan presidentti Lauri Kr. Relander – niin suuresti molemmat miehet muistut-tuvat noihin aikoihin toisi-aan.

Kurkijokelainen N:o 40 – 1951, lokakuun 20. päivänä.

Tietoliikenne-ongelmia

Kurkijoki-Säätiön ja Kurki-jokelaisen sähköiset yhtey-det siirrettiin heinäkuussa Soneralta paikalliselle SSP Netratkaisuille. Samassa yhteydessä otettiin laajasti käyttöön kurkijoki.fi -do-main ja sähköpostiosoitteet muutettiin.

Moni on käyttänytkin lehdessämme jo mainos-tettua uutta osoitetta toimi-tus@kurkijoki.fi. Jokunen on myös pettynyt, kun viesti ei ole tullutkaan perille.

Uusi osoite ei ota vastaan viestejä, jotka on lähetetty Soneran palvelimen osoit-teista tai niiden kautta esim. pp.inet.fi –päätteisestä säh-köpostiosoitteesta lähetetty viesti ei tule perille, eikä

myöskään toimituksen uu-desta osoitteesta voi lähettää postia em. osoitteeseen.

Netratkaisu selvittelee ongelmaa, mutta ainakaan vielä ratkaisua ei ole löy-tynyt.

Tähän asti rinnalla on vielä toiminut entinen toi-mituksen sähköpostiosoite, mutta se katkeaa hetkellä millä hyvänsä.

Siksi rinnalle onkin pe-rustettu uusi gmail-osoite: **kurkijokelainen1@gmail.com**. Jos ette ole saaneet yh-teyttä toimitukseen uuden osoitteen kautta, kokeilkaa-pa tätä gmail-osoitetta.

Ollaan yhteyksissä!

HS

Kokouksia

Hiitolan Pitäjäseura ry:n sääntömääräinen Syyskokous

ti.15.11.2011 klo17.30 (huom. aika), Tuomarink. 2 Pori. Käsitellään sääntöjen määräämät asiat. Ilta jatkuu tarinail-tana. *Tervetuloa.* **Hallitus**

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700

Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ

www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Jaakko Taitonen (pj.), Raija Laaksonen, Marjallisa Laine, Lauri Pölkki, Antti Sahla ja Marja Leena Virtanen
Päätoimittaja: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoimna: Tiistaisin ja torstaisin klo 9–14
puh. 050-521 3336, toimitus@kurkijoki.fi

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä nume-roista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja ly-hentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituk-sesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi.....39 euroa
6 kk.....23 euroa
Pohjoismaat44 euroa
Muualle52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

20.30 Vampulan kirjastossa. Vapaa pääsy, ei ennakkoilmoit-tautumista.

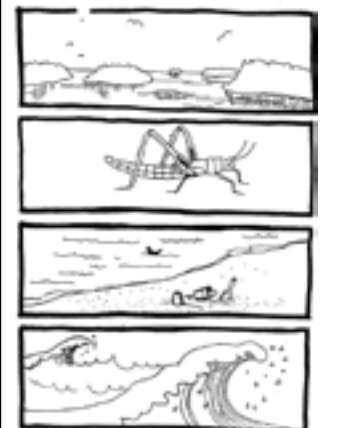
Kurkijoen kirkot ja niiden koh-talot -seminaari Helsingissä 22.10. klo 13-. Ilmoittautumiset Sakari Karsilalle p. 0400 210 208 tai sakkarsi@welho.com. Tarkempi ilmoitus sivulla 5.

Ilmoita tapahtumat Muistetta-vaa-palstalla ilmaiseksi!

Musiikillinen kuva-arvoitus

Mikä tuttu laulu on kyseessä? Vastaus takasivulla.

21.10. Sinun säädöksi antavat minulle ymmärrystä. Sen tähden minä vihaan kaikkia valheen teitä! Ps. 119:104

22.10. Kuinka rakastankaan sinun lakiasi! Kaiken päivää minä sitä tutkin. Sinun käskysi ovat alati ohjeenani, ne tekivät minut vihollisiani viisaammaksi. Ps. 119:97-98

23.10. "Herra, meidän Jumalamme, on ainoa Herra. Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi ja koko voimallasi." "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Mark. 12:29-31 Virsi 191:1 On meille Herra Jumala lakinsa julistanut ja käskyissäänsä kaikissa tahtonsa ilmoittanut. Hän vaatii meitä kokonaan seuraamaan pyhää tahtoaan kaikissa tomissamme.

24.10. Anna minulle ymmärrystä noudattaa lakiasi, olla sydämestäni sille kuuliainen. Ps. 119:34

25.10. Herra, teidän Jumalanne, ei vaadi teiltä muuta kuin sen, että pelkätte häntä, että aina vaellatte hänen teitään, että rakastatte häntä ja palvelette häntä koko sydämestänne ja koko sielustanne ja että tarkoin noudatatte hänen käskyjään ja säädöksiään. 5 Moos. 10:12-13

26.10. Älkää rakastako maailmaa, älkää sitä, mikä maailmassa on. Jos joku rakastaa maailmaa, Isän rakkaudella ei ole hänen sijaa. 1 Joh. 2:15

27.10. Sinun liittosi on ihmeellinen, siksi minä tahdon uskollisesti pysyä siinä. Ps. 119:129

28.10. Onnellisia ne, jotka pitävät hänen liittonsa ja koko sydämeästään kysyvät hänen tahtoaan, ne, jotka eivät tee vääryyttä vaan kulkevat hänen teitään. Ps. 119:2-3

29.10. Mitä kaikkea maailmassa onkin, ruumiin halut, silmien pyyteet ja mahtaileva elämä, se kaikki on maailmasta, ei Isästä. Ja maailma himoineen katoaa, mutta se, joka tekee Jumalan tahdon, pysyy iäti. 1 Joh. 2:16-17

30.10. Jeesus kysyi mieheltä, jonka hän oli parantanut: "Uskotko Ihmisen Poikaan?" "Herra, kuka hän on?" mies kysyi. "Sano, jotta voisin uskoa." Jeesus sanoi: "Sinä olet nähnyt hänet. Hän on tässä ja puhuu kanssasi." Joh. 9:35-37 Virsi 314:5 Kun usko heikkenee ja sydän epäilee, armosi anna koittaa, suo epäusko voittaa. Kirkasta, Jeesus, vaivas ja näytät avoin taivas.

31.10. Sinä, Herra, hallitset ikuisesti, sinun nimesi kaiku polvesta polveen. Ps. 102:13

1.11. Pitäkää te Herra Sebaot pyhänä, pelätkää vain häntä, vaviskaa hänen edessään. Jes. 8:13

2.11. Jumala itse vahvistaa meitä ja teitä uskossamme Kristukseen, Voideltuun, ja on myös antanut meille voitelunsa: hän on painanut meihin sinetinsä ja antanut meidän sydämiimme vakuudeksi Hengen. 2 Kor. 1:21-22

3.11. Herran käsi on meidän yllämme. Herran käsi on voimallinen! Ps. 118:16

Korjaus

Viime lehdessä sivulla 3. perheutisissa Timanttihäitään viettivät **Maila ja Onni Poskiparta**, (tekstissä oli virheellisesti Maija ja Onni Poskiparta).

Toimitus pahoittelee.

Kerro perheen ja suvun tapahtumat Kurkijokelaisessa ilmaiseksi

Julkaisemme jokaisessa lehdessä onnitte-luja, perhetapahtumia (häät, ristiiäiset, valmistuneet yms.). Kuolinilmoitukset ovat maksullisia, mutta muistokirjoitukset julkaisemme maksutta.

Sika

Usein sanotaan siaksi ihmistä, joka on kaikkia hyveitä vailla. Milloin sika on tottavie rypenyt ihmisen lailla? Syöden, juoden ja mässäten ei sika koskaan yötä valvo.

Ei kuudetta käskyä ylitse käy, eikä muutenkaan lihaansa palvo. Ei tappele sika, ei sotia käy eikä toisia sikoja surmaa. Ahneus, kateus ja koiruus muu sian mielestä tuiki on turhaa.

Sian pahnoilla siististi elellään niin kuin parhaat ystävät tutut. Eikä lähde maailmaa kiertämään mitkään skandaalijutut.

Jos ihminen joskus saavuttaa sian hyveistä yhdenkin voisi, niin uskoaksemme päällä maa tuhatvuotinen Eedeni oisi.

Siis alkäämme turhin vertauksin soimatko siistiä sikaa, jonka vaelluksessa tottavie ei ole pienintäkään vikaa.

Tämän yllä olevan runon on kirjoittanut tuntematon runoilija, joka todella antaa meille ihmisille ajatteleminen aihetta ja samalla ottamaan esimerkkiä sian elämästä.

Runon toimitti Eino Vepsä

Talous ja säännöt puhuttivat Säätöpäivillä

Karjalaisten säätöiden Säätöseminaari järjestettiin 14.10. Helsingissä Karjalatalolla.

Taloussatsauksessa OP-Pohjola-ryhmän ekonomisti Timo Hirvonen luotasi Euroalueen talousnäky-miä loppu- ja ensi vuodelle. Hirvonen näki lievää optimis-miakin tulevaisuudessa ja ennusti ensi vuonna lievää, rauhallista talouskasvua.

Suoraan Suomen Pankin kokouksesta seminaariin kiiruhtanut kansanedusta-ja, Karjalan Liiton puheen-johtaja Marjo Matikainen-Karlström sen sijaan totesi ”Katselin OP-Pohjolan jaettuja kaavioita ja en itse olisi noin optimistinen. Nyt on globaalikriisi.” Kriisin syyksi Matikainen-Karlström määritteli poliitik-kojen päättämättömyyden, talouteen liittyvät tärkeät

päätökset olisi pitänyt tehdä jo aikoja, jopa vuosia sitten.

Huolestuttavista ta-lousnäkyistä huolimatta Matikainen-Karlström jak-soi iloita Karjalan Liiton jäsenmäärän noususta ja karjalaisuuden kiinnosta-vuuden kasvusta.

Säätöuudistus nyt vai myöhemmin

Sääntöjen uudistaminen on monen säätöön suunni-telmissa. Onhan suurella osalla karjalaisista säätöis-tä voimassa liki alkuperäiset säännöt, joihin on tehty vain pieniä muutoksia.

Timo Pellikka Karjalan Säätöstä kertoi tulossa olevasta säätölain muutok-sesta. Nykyinen Säätölain on vuodelta 1931, uudista-misprosessi on menossa ja Pellikka odottaa toiveikkaa-

na, että uusi laki valmistuisi parin vuoden sisällä. Nykyi-sessä hallitusohjelmassa on maininta säätölain uudista-misesta.

Karjalan Liitto on perus-tanut toimikunnan mietti-mään karjalaisten säätöiden säätöuudistusta. Toimikun-nan yhtenä tavoitteena on luoda mallisäännöt, joita karjalaiset säätöt voivat muokata omaan tilantee-seensa sopiviksi. Mallisään-nöt voidaan työstää loppuun ja esitellä vasta kun uusi säätölain on valmis.

Pellikka kehottikin vält-tämään suuria sääntömuu-toksia ennen kuin uusi laki on valmistunut.

Päivä päättyi Karjala-taloon tutustumisen jälkeen Karelia ravintola ja Veijo Votkin Oy:n tarjoamaan runsaaseen iltapalaan.

HS

Karjalaisuus Huittisissa

Luentosarja Huittisten seudun kansalaisopistossa

Kaikkille avoimia luentoil-toja järjestetään marras-kuun kolmena torstai-il-tana. Luentojen aihealue on laaja kivikaudesta ny-kypäivään. Kuntina esille tulevat Kurkijoki, Pyhä-järvi vpl ja Sakkola.

Idea luentosarjan järjes-tämisestä lähti Vampulan karjalaisten puuhamiehestä Erkki Poutasesta. Hän otti yhteyttä kansalaisopistoon sekä Huittisten karjalaseu-raan. Yhteistyöllä luotiin kolmiosainen kokonaisuus. Kurkijokea koskevat osuu-det järjestetään Vampulan kirjastossa ja Huittisissa pidetään Pyhäjärveä ja Sak-kolaa käsittelevä ilta. Paikat ovat muotoutuneet sodan jälkeisten sijoituspaikakun-tien mukaan.

- Karjalaisuus on meille uusi asia. Aiemmin meillä on ollut sota-ajasta kertova luentosarja, joka sai suuren suosion, kansalaisopiston rehtori **Helena Paatero** kertoo.

- Uskon, että karjalai-suudesta kertoviin iltoihin

tulee runsaasti kuulijoita, hän jatkaa.

Ensimmäisessä luenнос-sa kotiseutuneuvos **Eino Vepsä** käsittelee laajaa Kur-kijoen historian aikakautta kivikaudesta talvisotaan,

kolmannessa osassa ope-tusneuvos **Osmo Kuosa** tuo luenrollaan kuulijat tal-visodasta nykypäivään aina Vampulaan asti, jossa toimii vireä kurkijokelaisyhteisö.

KARJALAI SUUS HUITTISISSA

Maksuttomat luennot järjestetään yhteistyössä Huit-tisten Karjalaseura ry:n ja Vampulan Karjalaiset ry:n kanssa.

KURKIJOKI KIVIKAUDESTA TALVISOTAAN

Vampulan kirjasto to 3.11.2011 klo 19.00-20.30 Kotiseutuneuvos **Eino Vepsä**

PYHÄJÄRVI JA SAKKOLA ENNEN JA NYT

Kansalaisopisto Kuninkainen, lk 106 to 10.11.2011 klo 18.00-19.30 Pyhäjärvi, **Reino Äikiä** Sakkola, **Hannu J. Paukku**

KURKIJOKI TALVISODASTA NYKYPÄIVÄÄN

Vampulan kirjasto to 17.11.2011 klo 19.00-20.30 Opetusneuvos **Osmo Kuosa**

Kurkijokea käsittelevät illat järjestetään Vampulan kirjastossa.

Kuninkaantien muusikoiden konserttavierailu Viipuriin

Kuninkaantien muusikot on suomalainen ammattimuusi-koista koostuva barokkior-kesteri ja kuoro. Kokoonpano esiintyy Viipuriin Pietarin ja Paavalin kirkossa perjantaina 28.10.2011. Kello 19.00 alka-van iltakonsertin pääteokse-na esitetään Georg Friedrich Händelin suurimuotoinen Dixit Dominus -kantaatti, joka on laaja kuoro-orkesteriteos säveltäjän Italian kaudelta. Tämän lisäksi konsertissa kuullaan mm. Händelin Con-certo Grosso op. 6 nro 1.

Viipurissa järjestettävä konsertti on Kuninkaantien muusikoiden ensimmäinen vierailu Venäjälle. Orkesteri esiintyy konsertissa perio-disoitimmilla, mikä on tiet-tävästi ensimmäinen kerta Viipurin musiikinhistoriassa. Konserttiin on vapaa pääsy.

Miksi Kuninkaantien muusikot?

Kuninkaantie on vuosisatoja

vanha postireitti Bergenistä Pietariin, jota pitkin kulki-vat myös kuninkaalliset, op-pineet ja taiteilijat. Saman reitin varrella asuvista soit-tajista ja laulajista on synty-nyt Kuninkaantien muusikot -kokoonpano. Orkesteri ai-koo olla paljon tien päällä – tosin toki muuallakin kuin pelkästään Kuninkaantiellä.

Orkesterin erikoisuudet ovat alueellisuus, ennakkoluuloton ohjelmistosuunnitelu sekä vahva orkesterin ja kuoron yhdistävä osaa-minen. Orkesterin ja kuoron yhdistäminen samaksi kokoonpanoksi onkin eräs Kuninkaantien muusikoiden erityispiirteistä.

Kuninkaantien muusikoi-den taiteellisena johtajana toimii varsinaissuomalai-nen kapellimestarilahjak-kuus Markus Yli-Jokipii ja intendenttinä monista huip-putuotannoista tunnettu Sa-mi Palsio.

Lottakirjoituskilpailun tulokset julkistettiin Pitäjäjuhlassa elokuussa. Palkinnot jaettiin kahdessa sarjassa: Kirjoituskilpailu ja Kuvakertomuskilpailu.

Tässä lehdessä julkaisemme Inkeri Lahden Kuvakertomuskilpailussa hopealle sijoittuneen kirjoituksen.

Tuomaristo kommentoi kirjoitusta seuraavasti: *Sujuvasti ja elävästi karjalan murteella kirjoitettu pikkulotan jännittävä junamatka. Päivä elämässä – kertomus jää hivenen ohkaiseksi, lottatoiminnan kuvaus jää vähäiseksi. Tarina on ehyt. Kuvituksena viehättävä piirros ja valokuva.*

Pikkulotta Viipurissa. Piirtänyt Elina Jämsä.

Pikkulottien ja sotilaspoikien leirillä Johanneksessa

Elettiin jatkosodan aikaista kevättä 1942. Olin 14-vuotias, kun lähdin yksin kirvulaisena pikkulottana piirin järjestämälle leirille Johannekseen. Sotilaspojat, johon myös samasta kylästä oleva Niilo kuului, olivat menneet jo edellisenä päivänä telttoja pystyttämään.

Höyryveturi jyskytti vaunuja kohti Viipuria tupruttaen säkenöiviä savukiehkuroita ilmoille. Antrean aseman tuntumassa vaunuun tuli kaksi sotilaspoliisia. Heistä toinen sanoi kuuluvalla äänellä:

- Hyvät matkustajat! Olkaa hyvä ja ottakaa esille matkustuslupanne ja aukaiskaa matkalaukunne tavaroiden tarkistamista varten.

Matka jatkui vaikeuksitta Viipurin asemalle, kunnes menin aseman virkailijalta tarkistamaan Johannekseen menevän junan aikataulua.

- Kaikki lähdöt Karjalankannakselle on peruutettu. Vasta yhdeksältä aamulla pääset jatkamaan matkaasi eteenpäin, hän opasti.

- Mitä ihmettä mie nyt teen? Ja mihi mie mään yks? murehdin.

Kevätpäivä oli kauneimmillaan ja aseman edustalla kukat olivat jo hyvällä alulla.

- Hei! Miu eessäin on nyt ite Viipur! Mie lähenkii paremmin tutustumaa tähä

karjalaiste pääkaupunkii, päätin innoissani.

Kävellessäni Karjalankatua pitkin ilmoille kantautui musiikin säveliä. Ne johdattivat askeleeni Torkkelin puistoon, jossa oli meneillään musiikkitilaisuus. Istuin sitä kuuntelemaan lehmuksen alla olevalle penkille. Monenlaista eri kielillä puhuvaa kulkijaa oli liikkeellä, vaikka elettiinkin kriisiaikaa. Ennen pitkää alkoivat kaikenlaiset murheet kaivertaa sydäneläni:

- Varmasti ne nyt leiril huuteloot, et onks pikkulotta Inker Ovaska paikalla mie senko istu tääl puistos musiikkii kuuntelema eikä yökortteerist oo tietookaa.

Siitä paikasta lähdin Linnankatua pitkin kohti Viipurin linnaa. Matkan varrella olevista kivitaloista en rojhennut mennä asiaani kyselymään. Siikaniemen puolella pienen mökin rapusilla oli iäkäs nainen sitä lakaisemassa. Avattuani pienen portin, menin rohkeasti häneltä kysymään yösiijaa.

- Tuu hyvä tyttö nukkuma mui kammarii. On sit paljo rattosamp ko myös ollaa kahestaa, mummo lupasi.

Viipymättä vanhus ohjasi minut pieneen kamariinsa ja alkoi kattamaan korvikepöytä.

- Mahtaaks siul olla kovakii nälkä, ko miul on vaa

Pikkulotat Sairalan evankelisen kansanopiston pihalla.

tarjottavan vesrinkelöi?

Saatuani lottapukuni hengariin vastasin:

- Ei oo. Mie söin äitin laittamat eväsleivät puistonpenkil.

En kerinnyt yöllä unia näkemään, kun linnan tornista kantautui hälytyssireenin karmea ääni. Se tarkoitti ilmahälytystä!

- Mummo! Mis päi sie oot? huutelin huolestuneena.

Kurkistin tuvan puolelle, mutta ei siellä ollut ketään. Saatuani vaatteita päälleni menin ulko-oven raosta tirkistelemään, että missä päin mahtaa pommisuo-

ja olla? Kun se ei minulle selvinnyt, palasin takaisin kamariin. Lentolaivueen huminan yltäessä yhä voimakkaammaksi pelkäsin vuoteeni laidalla ja rukoilin kädet ristissä. Rajun ilmatistelun jälkeen viholliskoneet menivät menojaan ja sireeni ilmaisi hälytyksen olevan ohi.

Mummon palattua tuopaansa hän kertoi:

- Mie ko nukun ain vaatteet pääl, ni sit mie ehin nopeemmi pommisuoja.

Aamun valjetessa mummo kutsui minut korvikkeelle. Seurusteluokion jälkeen toivotimme toisil-

lemme kaikkea hyvää ja erosimme.

Linnan sillan läheisyydessä olleen Torkkeli Knuutinpojan patsaan kohdalla käännyin vasemmalle, aseman suunnalle. Ennen pitkää köröttelin junassa kohti merenrantapitäjää Johannekselta.

Perillä leiriläiset kokoonuivat Suojeluskunnan valkoiseen taloon. Suomenlahden rannalla männikön katveessa teltat olivat valmiina vastaanottamaan tulijansa.

Leirillä kuuntelimme asiantuntijoiden luentoja, opettelimme suunnistamaan, sitomaan haavoja

ym. taitoja. Lauoimme, uimme ja seurustelimme nuotion äärellä. Uskonnollis-isänmaallisessa hengessä pidetty leiri onnistui hyvin. Leiriläiset palasivat turvallisesti koteihinsa.

Tuolloin emme tiedäneet, että vihollinen keskitti ennen juhannusta -44 suurhyökkäyksen kohti Viipuria. Lyhyen aikavälin jälkeen jouduimme rakkailta kotikonnuiltamme toistamiseen evakkotielle.

Nimimerkki: Lottalapsen

Inkeri Lahti, Riihimäki

Sairalan pikkulotat ja Hiitolan sotilaspojat kansanopiston pihalla kesällä 1938 Kirvussa.

Vanhoja valokuvia

Arvi Riikonen on kuvassa 2. oikealta. Keitähän muita kuvasta löytyy, kyselee Arvi Riikosen poika Markku Riikonen. - Isäni oli syntynyt v. 1915, hän oli kotoisin Hiitolan Vihtsuolta. Kuva on otettu ennen sotia, olisikohan 1935 tai aiemminkin, Markku Riikonen aprikoi. Jos tiedät kuvien henkilöitä, ota yhteyttä: Markku Riikonen, markku.riikonen@kwhfreeze.fi tai puh. 040-5932371

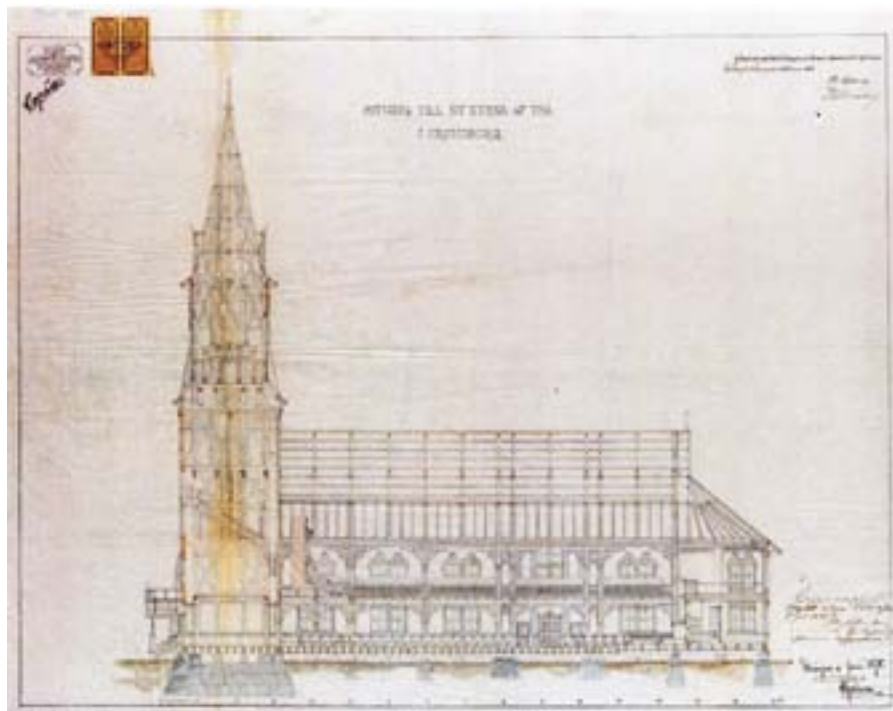

Valokuva on otettu 1941-42 tienoilla Alajärven kirkonkylässä. Kaksi ”evakkoa”, isompi on Anni Meskanen Hiitolasta ja toinen Anna-Leena Meskanen (os. Uosukainen) Pyhäjärvi VPL:stä. Anna-Leena Meskanen oli syntynyt Valkjärveltä ja hänen puolisonsa oli Juho Meskanen Sakkolasta. Kuvan lähetti Hilikka Kosonen Savonlinnasta.

Lisätietoja vanhoihin kuviin

Eino Vepsä tunnisti äitinsä Kurkijokelainen 16 (26.8.) sivulla 10 julkaistusta kuvasta. Impi Järvinen (myöh. Vepsä) tanssii oikealla lippalakkipäisen miehen kanssa. Keskimmissä tanssiparissa pitkä mies on Emil Järvinen, Impi Järvisen veli.

Ritning till ny kyrka af trä i Kronoborg, F.A. Sjöström 1875.

KURKIJOEN KIRKOT JA NIIDEN KOHTALOT

lauantaina 22.10.2011

Kutsumme teidät lämpimimmin Kurkijoen kirkonkylän luterilaista kirkkoa ja ortodoksista kirkkoa käsittelevään seminaariin. Kirkot ovat sotien jälkeen tuhoutuneet, mutta niiden tutkimus on jatkunut. Kirkonkylä puolestaan on luovutetun Kajalan parhaiten säilynyt suomalainen kirkonkylä. Järjestämme seminaarin tukeaksemme ja tuodaksemme esiin tämän rakennusperinnön tutkimusta.

- 13.00 Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtaja **Lauri Laukkanen:**
Avaussanat
- 13.10 Arkkitehti **Netta Böök:**
Kurkijoen kirkonkylän arkkitehtuurista.
- 13.30 Maalarimestari **Aslak Sarre:**
Kurkijoen luterilaisen kirkon rakentaminen.
- 14.00 Taidehistorioitsija **Hanna Kemppi:**
Tiurulan seurakunta ja kansallinen kirkkoarkkitehtuuri.
Näkökulmia Kurkijoen ortodoksiseen kirkkoon.
- 14.45 Kahvi- ja teetauko
- 15.15 3D-suunnittelija ja -animaattori **Pjotr Skoblikov**, Pietari:
Kuvasarja Kurkijoen kirkosta ympäristöineen ja tietokoneanimaatio kirkosta.
- 15.40 **Netta Böök:**
Miten kuva- ja animaatioprojekti syntyi
- 16.00 Loppukeskustelu

Tilaisuus pidetään Postimuseon Kuvertti-salissa, Asema-aukio 5 H, Helsinki. Postimuseo sijaitsee aivan päärautatieaseman vieressä.

Seminaariin on vapaa pääsy. Pyydämme kuitenkin ilmoittamaan osallistumisesta Kurkijoki-seuran puheenjohtajalle Sakari Karsilalle osoitteeseen sakkarsi@welho.com tai puhelimitse 0400 210 208.

Tervetuloa!

Kurkijoki-seura ry.

Kurkijoki-Säätiö

Karjalaiset pitäjä- ja sukumarkkinat 19.11.2011

Luovutettua Karjalaa esitellään lauantaina 19.11.2011 klo 11 - 16 järjestettävillä pitäjä- ja sukumarkkinoilla Karjalatalolla Helsingissä. Karjalan Liiton pitäjä- ja sukuyhteisöt esittelevät omaa pitäjäänsä ja sukuaan sekä kauppaavat omia tuotteitaan. Päivän aikana seurat esittelevät pitäjänsä vaihteita, elinkeinoja, elämäntapaa ja seuran toimintaa. Tapahtumassa luentoja ja muun muassa huutokauppa.

Päivillä mukana myös **Kurkijoki-Säätiö ja Kurkijoki-Seura**

Kurkijoen kotiseutumuseon kyltti.

Terveisiä taas Kurkijoelta!

Näyttää siltä, että kotiseutumatkalta palatesa ehtii tuskin kotiutua kun rupeaa jo suunnittelemaan uutta matkaa. Aina jää jotakin näkemättä tai kokematta; jotain haluaa myös nähdä tai kokea uudelleen. Kai tämä on juuri sitä Karjalan kaipuuta. Myös viime kesänä 2010 kävi tällä tavoin: palattuamme hyvin onnistuneelta Karjalan kotiseutumatkalta päätimme lähteä seuraavana kesänä uudelleen.

Poikani Hannu oli jo aikaisemmin keväällä hoitanut matkajärjestelyt tutun ja luotettavan Vihdin Liikenteen kanssa. Kohteiksi oli valittu Sortavala, Valamo ja Kurkijoki sekä Kurkijokeen kuuluvat Elisenvaara ja Vättikkä. Paluumatkan reitti olisi Hiitolan kautta Käkisalmeen ja lopuksi Kiviniemestä Viipuriin, johon haluttiin pysähtyä pariaksi tunniksi. Tällä kertaa halukkaita lähtijöitä oli 33. Evakkoon pakotetut isovanhemmat pääsisivät nyt näyttämään myös lapsilleen ja lapsenlapsilleen entiset omat rakkaat kotipaikkansa, joista olisi loputtomasti kerrottavaa. Niinpä meillä oli tällä matkalla kodikkaasti mukana myös lapsia ja nuoria.

Matka alkoi maanantai-aamuna 13.6.2011 Helsingistä Aleksis Kiven pat-

saalta. Sinivalkoisen bussin kuljettajana oli toivomuksemme mukaisesti meille jo usealta edelliseltä matkalta tuttu Olli Airi, oikea monitaituri, joka tunsikin Karjalan maantiet ja muut väylät. Olli tunsikin myös venäjän kielen ja kulttuurin ja varmaan jopa uusimmat Kremlistä tulleet ohjeistuksetkin, ja pystyi tämän ansiosta asioimaan sujuvasti muun muassa rajaviranomaisten kanssa sekä hoitamaan hyvässä hengessä kaikki muutkin tarvittavat asiat venäjäksi.

Rajan ylitimme Värtsilässä. Ylititys passintarkastukseen sujui ripeästi, vaikka Venäjän rajaviranomaiset kehottivat ottamaan ruumasta mukaan matkalaukut läpivalaisua varten. Tarkastuksen jälkeen kannoimme tavarat takaisin bussiin ja jatkoimme kuoppaista tietä Sortavalaan katsellen kauniita maisemia.

Sortavalassa majapaikkamme oli perinteikäs Seurahuone. Ennen illallista ehdimme tehdä Karjalankadun suuntaan kävelylenkin ja katsella melko hyvässä kunnossa olevia vanhoja suomalaisia rakennuksia ja vaka vanhaa Väinämöistä, runonlaulajan patsasta. Hotellihuoneet kylpyhuoneineen olivat kelvolliset, ja sekä kylmää että kuumaa vettä tuli. Juoma- ja hampaidenpesuveden olimme

Valamon luostari-alueeseen tutustumassa sirenien kukkiessa.

tieteenkin tuoneet mukana Suomesta.

Aamulla oli aikainen herätys, jotta ehtisimme nauttia aamiaisen ennen kuin siirtyisimme satamaan. Olli ajoi meidät Valamon kantosiipialusten laiturin läheisyyteen bussilla, ja jäi odottelemaan paluutamme. Laiturin reunassa eläkeikäinen venäläismies oli onkimassa, hänen kissansa tarkkaili ongen kohoa silmäkovana varmaankin saaliin toivossa.

Kantosiipialukseen kuljettiin toisen samanlaisen aluksen lävitse. Alus tuli matkustajista aivan täyteen. Alkureitti kulki Sortavalan lumoavan kauniin saariston läpi. Kantosiipialuksen liikehdintä Laatokalla oli hie- man poukkoilevaa ja moottorien pauhu oli melkoinen ainakin aluksen takapäässä. Sumuinen ja sateinen sää esti näkemästä Laatokan suuruuden. Oli hätkähdyttävää kun sumun keskeltä yhtäkkiä ilmestyivät näkyviin Pyhän Nikolain skiitti ja pian sen jälkeen pääloustarin Vapahtajan Kirkastumisen

kirkon korkea torni kullattuine kupoleineen.

Alus kiinnitettiin laituriin ja astuimme ulos sateiseen Valamoon. Satama-alueen kunnostus oli parhaillaan käynnissä ja alueen kiveäminen oli vielä pahasti kesken. Yöllä oli satanut sen verran, että kävelytie kantosiipialusten laiturilta oli liejuinen. Oppaamme oli suomalaissyntyinen Larisa Myöhänen, joka kertoi jo lukuisina aikaisempina kesinä opastaneensa Valamon turistiryhmiä. Hän näytti ryhmämme naisille miten hiukset oli peitettävä liinalla ja alavartalon ympärille kiedottava hameeksi leveä kangaskaistale. Tämä oli edellytyksenä luostariin pääsulle.

Käyntimme aluksi ja oikeaan tunnelmaan pääsemiseksi kuulinme pietarilaisen kvartetin esittämän mahtavan kirkkomusiikkiesityksen. Sen jälkeen kiipesimme aivan häikäisevän upeisiin kirkkosaleihin, ensin Ylösnousemuksen kirkkoon eli alakirkkoon. Ostin mehiläisvahakynttilöitä, jotka sytytin edesmenneiden läheisten muistoksi ja panin erityiseen kynttilätelineeseen. Yläsalin eli Kristuksen Kirkastumisen kirkko oli kunnostettu täysin, kaikki ikonit ja kattomaalaukset oli saatu valmiiksi. Ne edustivat varmasti ortodoksisikirkkojen komeinta loistoa.

Kierroksen päätteeksi ostimme rannan myymälä-rivistöstä muutamia matkamuistoja ja nousimme kantosiipialukseen. Paluumatka sujui joutuisasti ja satamassa meitä odotti Ollin valmistama ja kekseliäästi bussin sisälle kattama kenttälounas. Höyryävä keitto otettiin ulkosalla bussin ruumassa olevasta suuresta kattilasta, mutta voileipäpöydän tykötarpeineen sekä kahvit Olli oli sijoittanut bussin sisälle, jotta sade ei kastelisi pöydän antimia. Näin ei matkoilla ollutkaan eväslounasta aikaisemmin sadesäällä tar-

jottu.

Aterian jälkeen ajoimme Sortavalan luterilaiselle hautausmaalle, jonne teimme kaikki lyhyen tutustumiskäynnin. Antero ja Seppo Väisälän Karmalanhovissa seitsemänkuisena kuolleen Heikki-veljen monia vuosia etsityn haudan oli Seppo viimeinkin edellisellä käynnillään toukokuussa löytänyt Karjalan ruusun peittämänä. Antero ja Seppo olivat jo saavuttuamme eilisiltana Sortavalaan tuoneet paikalle Suomessa veistetyt uudet hautakivilaatat ja kukkia, jotka nyt pääsimme näkemään.

Osa ryhmästämme jäi hautuumaalla käynnin jälkeen vielä kiertelemään Sortavalan keskustassa, toinen osa lähti bussilla Karmalanhoiviin, jossa olivat nähtävillä Elsa-sisareni ja hänen miehensä Jaakon sekä poikien Anteron ja Sepon kotitalon rauniot.

Karmalansalmen ylittävä puusilta oli viime vuodesta korjattu ja nyt siitä pääsi jälleen bussillakin ajamaan ylitse Karmalanhovin suuntaan. Tilalle vei maantieltä sateen jäljiltä märkä ja savi- nen kärrypolku, jota pitkin kävelimme muutamia satoja metrejä lätäköitä väistellen. Hovin entiset viljapellot kasvoivat korkeaa heinikkoa. Perillepääsy oli hankalaa. Itse kartanosta oli

kivijalkaa olemassa enää hyvin vähän, sen sijaan ison navetan kivijalka oli kokonaan jäljellä. Paikalla inisevät lukuisat hyttyset olivat kiusallisen äkäisiä. Onneksi käen kukunta kohensi muuten masentavaa tunnelmaa. Palasimme bussille, Antero ja Seppo kiersivät kartanon alueeseen kuuluneen Variksenmäen mäen alla kulkevaa peltotietä pitkin.

Matka Kurkijoelle oli todella kaunis mutta tie puolestaan lähes ajokelvoton, sade ja raskas liikenne olivat tuhonneet hiekkapintaisen tien kammottavaan kuntoon. Olli osasi kuitenkin väistellä kuoppia taidokkaasti.

Jaakkimassa pysähdyimme luterilaisen kirkon raunioille. Mahtavat tiiliseinät olivat pystyssä, mutta katto puuttui. Olli kaivoi bussin uumenista monta pulloa venäläistä samppanjaa. Nuoremmille matkajille oli kolaa ja Jaffaa. Oli aika nauttia Vihdin Liikenteen tervetuliaismaljat. Olli poksausti korkkeja taivaalle, joka ripotteli vettä, muttei niin paljon, että se olisi laimentanut kuohuviiniä tai illoista tunnelmaa.

Lähellä Kurkijokea tie muuttui paremmaksi. Olli kertoi, että Karjalassa tiet kyllä päällystetään asfaltilla, mutta vain kylien kohdalla, enempään ei ollut varaa. Jo näkyi Laikkalanlahti ja tämä

Kurkijoen maamiesopiston opettajien entinen asuintalo, jossa nykyään on Kurkijoen museo. Rakennusta on viime vuosina perusteellisesti kunnostettu.

Iloinen jälleennäkeminen. Ilmi Kärävä ja Kurkijoen kotiseutumuseon johtaja, filosofian tohtori marina Petrova Ilmin kotitalossa.

Juuria etsimässä

Kiitos Hannu Kärävälle Kurkijoen mielenkiintoisesta ja erinomaisesti järjestetystä matkasta kesäkuussa 2011! Bussi oli täynnä oman sukunsa lähihistoriasta kiinnostuneita ihmisiä, joiden kanssa oli hauska matkustaa.

Meidän matkaporukamme koostui Kurkijoen Elisenvaarassa eläneen Hanhinevan suvun perillisistä ja lähisukulaisista. Matkalla olivat mukana äitimme Raija (sittemmin Liukko), hänen tyttärensä Jenni ja Eeva, poikansa Ossi ja Tommi, heidän poikansa Kirmo ja Aleksis sekä Jennin anoppi tyttärentyttärensä kanssa.

Kauppiaan tytär

Äiti eli varhaislapsuutensa Elisenvaarassa kauppiaan tyttärenä. Hanhinevat asuivat talossa, jonka isoisä oli rakennuttanut 1920-luvulla ja jonka yhteydessä oli isoisän kauppa. Isoisä osti vuonna 1939 vielä kaksi muuta taloa ja maksoi kauppahinnan loppuerät Viipurissa 30.11.1939, talvisodan syttymispäivänä. Kun perhe palasi kotiin välirauhan jälkeen, toinen taloista oli poltettu. Nyt sen kivijalalle on ilmeisesti rakennettu uusi talo.

Äiti oli vuosien mittaan kertonut meille Hanhinevan perheen elämästä ja Elisenvaarasta. Olimme muun mu-

assa kuulleet Taitosen isoista pelloista, joita lapset laskivat keväthankiaisilla vesikelkalla. Tiesimme, että Elisenvaara on osa Kurkijokea ja että sillä on ollut Suomelle keskeinen merkitys rautatieristeyksenä. Äiti oli myös kertonut Hanhinevan ja Liukon sukujen ensimmäisestä kohtaamisesta: Kotitalon päädyssä oli paksu riuku, johon muiden asiakkaiden tapaan hevosensa sitoi myös viipurilainen kauppamies Einari Susi. Kun hän astui myymälään, kuului ovelta iloisesti: "Sus' tul' tuppaan!". Sittemmin äiti tapasi Helsingissä Einari Suden sisarenpojan Ilmari Liukon, meidän isämme.

Silitysrauta mukaan

Olimme kuulleet myös Elisenvaaran suuresta pommituksesta vuonna 1944, kotitalon puutarhaan pudonneesta pommista ja suuresta pommikuopasta. Äiti itse oli pommituksen aikana turvassa Sovinto Tikan tilalla. Hänen sisaruksensa Aarne ja Maija eivät tuolloin olleet Elisenvaarassa. Kun järkyttynyt isoäitimme Helena Hanhineva lähti pommituksen jälkeen Tikan tilalle kertomaan, että isoäiti ja isoisä olivat kunnossa, hän otti mukaansa turvaan vain jo käytöstä poisjääneen silitysraudan ja äidin pieneksi jääneet monet. Isoisämme Emil Hanhineva joutui sotapoliisina rai-vaamaan suurpommituksen jälkiä. Ne vaikuttivat isoisän

Raija Liukko Hanhinevan kaupan sisäkäynnin edessä. Kuva: Ossi Liukko.

Hanhinevan kaupan myymälä 1930-luvulla. Kuvaaja tuntematon.

Hanhinevan kaupan myymälä 2011. Kuva: Ossi Liukko.

uniin, mutta näkemästään hän ei äidin kuullen koskaan puhunut.

Entä tänään?

Mitä se oli ollut ja minkälainen oli Elisenvaara ollut? Elisenvaaraan saapuminen oli jännittävää. Ilma oli sateinen, ja aseman seutu näytti vaatimattomalta. Kuitenkin vain hetki tuomme jälkeen miliisipuukuinen mies kielsi meiltä Elisenvaaran kuvaamisen. Harmaana päivänä, hiljaisen asemasedun keskellä, kiello kuulosti mahtipontiselta, mutta ehkäpä Elisenvaara on edelleen tärkeä rautatieristeys.

Timo Julkunen lähti perheineen etsimään oman, eli-

Jatkuu sivulla 8

”Jo näkyi Laikkalanlahti ja tämä tuttu näkymä sai minussa jälleen aikaan tavanomaisen nyhykäisyn.

tuttu näkymä sai minussa jälleen aikaan tavanomaisen nyhykäisyn. Kurkijoen Lopotti alkoi vanhasta apteekkirakennuksesta, jonka ikkunoissa oli yhä vielä "Apteekki" -merkintä suomalaisajoilta. Ajoimme

Lopotin läpi suoraan Kirkonmäelle laskeaksemme Sortavalasta hankitut kukat Kurkijoen sankarihaudalle. Kirkko oli poltettu 1991 eikä siitä ollut jäljellä kuin hieman kivijalkaa.

Kirkonmäeltä katsottuna Lopotin sivuitse virtaavan Kurkijoen vastarannalla olivat maamiesopiston rakennuksista jäljellä enää ränsistynyt ruokala ja opettajien asunnoista se talo, jossa presidentti Relander oli syntynyt. Joki näytti ko-

vasti kaventuneen entisestä, Sonckin sillalta katsottuna Raholanjokikin näytti hyvin kapealta ja vesi oli samean ruskeaa. Voiko tämä olla sama joki, josta olimme kymmeniä vuosia aikaisemmin nostaneet upeita rapusaa- liita?

Saavuimme "Mihailin majat" -nimiseen majapaikkaamme, joka sijaitsi aivan Lars Sonckin piirtämän tilanhoitajan rakennuksen vieressä. Hotellihuoneet olivat siistejä ja vuoteissa

oli hyvä nukkuu. Talon ruokasalissa tarjottiin maukkaita ateriat.

Ensimmäistä kertaa 68 vuoteen olin yötä Kurkijoen Lopotissa, edellisenä vuonnahan yövyimme kyllä Kurkijoella, mutta Raholassa. Majoitusalueen toisella puolella näkyi puolestaan oma Linnavuoremme pyöreänä ja kutsuvana. Sen takana oli entinen kotini. Tokaisin itsekseni: "Huomenna tulen."

Sitten valkeni päivä, jolloin pääsisin jälleen lapsuuden- ja nuoruudenkotiini. Museoksi muutetussa kotitalossani museon johtaja Marina Petrova oli jo odottamassa meitä aamukymmeneltä, kuten oli sovittu. Ensimmäiseksi menin tervehtimään vanhaa hopeapajuaamme. Hyväilin kädelläni yhtä pehmeälehtistä oksaa ja sanoin: "Tässähän me taas oon!"

Kävelin sisälle kotiini Marinan syleiltäväksi. Itkuhan siitä taas tuli mutta se loppui kun toisetkin tulivat tervehtimään Marinaa ja minä pääsin museon Veli Räsäselälle omistettuun huoneeseen, missä Tapio Nikkarin hienosti skannaamat vanhat perhekuvamme oli askettäin ripustettu aikaisempien rinnalle. Ne saivat aikaan niin kotoisen tunnelman että todella tunsin olevani kotona.

Kurkijoen Lopottia ja kirkkoa esittävä maalaus on nähtävillä museossa.

–Kiitos, Tapio! Matkallamme olleet lapset tulivat viereni ihmettelemään, kuka kuvissa esiintyvistä pikkutyöistä mahtaisi olla minä.

Siirryin ihailemaan museon muissa huoneissa olevia kurkijokelaisia käsitöitä ja muita museoesineitä. Marina ja uusi museo-opas Liisa puhuivat jo mielellään suomea, jota he jatkuvasti opiskelivat. Matkalaisemme kiertelivät innokkaasti museon eri huoneissa. Näytin heille jälleen salin seinälle edelleen jätettyä Leninin kuvaa todeten, että meillä ei ollut tuota kuvaa.

Marina kertoi, että ajatus Veli Räsäselälle omistetun huoneen perustamisesta museoon oli syntynyt noin kaksikymmentä vuotta sit-

ten veljeni Topin käydessä Kurkijoella ja antaessa Marinalle isästämme kirjoittamansa kirjan "Jäkälä-Räsänen". En ollut aikaisemmin tiennyt, että museon aikaansaaminen oli todellakin Topin ansiota, tämä lämmitti mieltäni vielä entisestään.

Totesin Marinalle, että ensi vuonna tulen mahdollisesti käymään täällä syyskuun kolmantena, jolloin on kulunut 90 vuotta siitä kun synnyin tässä talossa. "Juodaan sitten yhdessä samppanjaa!" Tämän jälkeen astuimme bussiin ja kuljettajamme Olli käänsi keulan kohti Elisenvaaraa...

Ilmi Kärävä

Filosofian tohtori Veli Räsäselälle on omistettu huone Kurkijoen kotiseutumuseossa. Seinällä on kokoelma jäkäläkuvia ja nurkassa istuu jäkälä-metsän tonttu. Veli Räsänen toimi Kurkijoen maamiesopiston lehtorina vuodesta 1922 toiseen maailmansotaan asti. Hän asui samassa rakennuksessa, jossa Kurkijoen museo nykyään toimii.

Raija Liukko (o.s. Hanhineva) 10 kuukautta vanhana kotitalon olohuoneessa tummanpunaisen kaakeliuunin edessä. Kuvaaja tuntematon.

Jatkoa sivulta 7

senvaaralaisen kotitalonsa kivijalkaa. Me lähdimme toiseen suuntaan ja toivoimme, että löytäisimme äidin kotitalon.

Äiti tiesi, että kotitalo oli kävelymatkan päässä asemalta. Etenimme hiekaista tietä suuntaan, jonka äiti arveli olevan oikea. Hän mietti ja yritti muistaa. Oli-ko koti täällä? Miltä tie ja tien laita näytti silloin, 70 vuotta sitten? Oli vaikeaa olla aivan varma. Hän oli

kuitenkin ollut vasta lapsi joutuessaan lähtemään Elisenvaarasta.

Lapsuuden koti löytyy

Käännyimme tienkulmasta toiselle, yhtä hiekkaiselle tielle. Tietä reunustivat kauniit ja samalla surullisen rapistuneet puutalot. Osa niistä oli asuttuja, mutta osa vaikutti autioilta.

Tien oikealla puolella näkyi hylätyn oloinen punatiilinen talo. Äiti pysähtyi, empi ja pohti. Mutta siinä

Hanhinevan talo Höltän talon suunnasta. Kuva: Ossi Liukko.

se sitten kuitenkin oli: äidin lapsuudenkoti. Talo oli eheä. Sitä oli muunneltu. On vaikea sanoa, miksi siellä ei kukaan asunut.

Äiti näytti meille talon kulman, josta portaat olivat nousseet isoisän kauppaan. Nyt ovi oli muurattu umpeen ja tuulikaappi oli hävitetty. Kuljeskelimme talon etu- ja takapihalla. Valokuvasimme talon huoneita ikkunoiden läpi, koska emme päässeet sisälle. Ovi oli suljettu riipulukolla. 12-vuotias Kirmo ja 11-vuotias Aleksi pyörivät ympärillämme ja tutkivat taloa yhtä kiinnostuneina kuin me aikuiset.

Ulkorakennus oli palanut. Naapureidenkin pommisuojaus toiminut kellarissa emme löytäneet kaiken puujätteen ja muun rojun keskeltä, eikä meillä ollut aikaa selvittää, onko kellari vielä tallella.

Puutarhan kuusi metriä syvän pommikuopan koh-

dalle oli rakennettu suuria, ladon tyyliä punaisia rakennuksia. Onneksi pommikuopasta on kuitenkin olemassa A. Suurosen otta-

ma kuva, kiitos siitä hänelle. Hetken katselimme myös vakavissamme kaakelin sirpaleita, joita Jenni löysi ja mietimme, voisivatko ne olla "alkuperäisiä". Äidin kasvoilta heijastui, kuinka hän muisteli ja yritti paikantaa ihmisiä, tapahtumia ja kokemuksia.

Kiitos elämästä

Ossi oli hoksannut ostaa Elisenvaaran aseman pienestä kaupasta pullon venäläistä kuohuviiniä. Äidin kotitalon pihalla avasimme pullon ja joimme maljat edesmenneille: Emil ja Helena Hanhinevalle sekä heidän lapsilleen Aarne Hanhinevalle ja Maija Hanhinevalle (sittemmin Roikonen). Lopuksi joimme maljan omalle äidillemme

Aki Suuronen kuusi metriä syvän pommikuopan pohjalla Hanhinevan kaupan pihalla. Valokuva A. Suuronen, Tapio Nikkarin kokoelmista.

Raijalle. Tommi sanoi sen hyvin: kiitos elämästä ja kiitos lapsenlapsista.

Kotitalolta kuljimme retkibussille metsäpolkua pitkin Ina Relanderin talon kautta, missä äiti oli käynyt koulua.

Elisenvaara oli täynnä muistoja ja mielikuvia, mielenkiintoisia rakennuk-

sia ja paikkoja. Haluamme tutkia niitä tarkemmin, kun seuraavan kerran lähdemme Elisenvaarassa käymään.

Ja se silitysrauta, jonka isoäiti pelasti Elisenvaaran pommituksilta, on yhä tallessa, muistona menneistä ajoista.

Eeva Liukko

Kallioniemen kotiseutumatkakuvana Hanhinevan kaupasta yli 10 v sitten. Kuva: Tapio Nikkarin kokoelmista

Hanhinevan talon olohuone, tummanpunainen kaakeliuuni on purettu. Kuva: Ossi Liukko.

Katsaus Kurkijoen kalamatkoihin

Kolluuteltii kamalii kulku-väylii Kurkijokkee kohti, kalkatettii Karjalaa, kortilla kahottii kuka kolikot korjaa. Kohvit keitetii, kuppiiki kallisteltii.

Kiviniemen kaupaa kaik' kalastus kamaa käyttiä kahtomas. Käkisalme kohal kinttuja kolotti kovasti kuppeetki kipijänä.

Kotvan kuluttuu kotiuuttii Kurkijoel, kahen kämpän kammareihii kampsut kannettii. Kaik kortteerii kyll kaihoski, kohta kohos kuorsaus kattoo.

Korpsaaree kauhijal kyyvil kuormuril kolisteltii, kalapaikkoi katsastettii, kiireesti kalanpyyntiin kiiruhettii, Kempipiset kanttarillejäksi käi kahtelemassa. Kovast kurjii kennäitä käveltii, kivikoiski kuleksittii, kaislikos kuhajettii, kurasis kumisaappais kompuroitii.

Kukaha kehveli keikaht kumollee kivikkoo, ko kovvaa kirroomista kuulu. Kauhija kiljumine kuulu kausvempaa, komija kala kuulu koukus kiikkuva. Kaarinal koukku killu koivu kyles.

Koho kallisteli kanisteriaa, kaato kalastajil kurkun kostuketta, koittas koukuilla kassihee kuhhaa kerätä, kiiskiki kelpais kovasti, kuulemma kerra kalanki kiskont.

Kaisliko kuppees Kojo konstejaa kokkeil, kalat kahtoit kumissaa kasiaista, kovast kauhistuit kiemurtelijaa, koukkuu karttoit, kuis-kailiit keskenää. Kiireest karkuu, Kalakurjet kimppeu karkuvat. Kiersiit Korpsaaren kaukaa, Kilpolas kai käivät kääänimässä.

Koitettii kaikil konsteil, kallaa, kyl kokeneimmill kalastajil kuhina kassis käiki.

Kohta käveltii Kurkijoen kujilla, kahteltii Karjalan kunnaita, kot'kylillä kupajettii, kaihoittii kauniita koitejamme, kaikkialla kurjia koppeja kenollaa, kirkonki kelvottomat karveensiit Kurkjoelta, kyynel kostutti katseen, kyl kovast käi korpeemaa.

Kyllä kunnon kalastajat kelvolliset konstit keksiit, kauppa kiireest käveliit, kaipasiit kovast kurkun

kostuketta, ko kaikil kiel kuivana, kitalais kii. Katsastettii kaupaa kaljat, kuoharit, konjakitki kahottii kaik' kelvollisiks koettii.

Kohta kuohu kupliiva kupissa. Kulautettii konjakitki kurkkuu, kummast kirkastu kaikkiin kaali. Kyl kirpos kielekannat koht' käi kuuluma kaikkii kitusista kova kalkatus. Kaipa kertoit karkuu kirmanneist' kaloistaa.

Kerta kerralta kisat ko-

venee, kala kassit kevenee kalattomillaki kuiteki kivvaa. Kalakunkut kruunattii kaheksalta, kymmeneltä kekkerit kovimmillaa. Koht' kaiketi kiristää korvallisilta, kallo kipijänä kaaritettaa.

Köllähettää kotvaks kyllellee, kaheksa korvis keikahettaa koivillee, kampsut kasataa, kohta körotellää kiiree kaupall' kohti kottii.

Kauhijan kivalta Kurkijoen käynniltä kaksikymmentä killoa kiitoksii.

K-kertomuksen kirjotti "Kangastalon kaunotar" (Talon paikkamme nimi Hiitolan Nehvolassa oli Kangastalo.)

Katselimme vanhoja valokuvia

Ilmin kone on ilmassa. Taustalla näkyy Kuuppalan Himohirsi ja edessä Näreniemen yksi-näinen näre, joka kaatui ukkosmyrskyssä joskus 30-luvulla.

Toinen kone on laiturin vieressä, Ilmin kone on kauempana lahdella ilmaan nousemassa tai laskeutumassa. Taustalla on Kuuppalan rantaa.

Lentokoneita Lopotin satamassa

Ilmi Kärävän, os. Räsänen, albumissa on kaksi kuvaa lentokoneista Lopotin satamassa.

Elokuun 25.päivänä vuonna 1928 kaksi Hansa Brandenburger-vesitasoa oli tullut lennättämään ylei-

sää. Valokuvat on ottanut maanviljelysopiston tuleva johtaja agronomi Juhana Karttunen.

Räsänen perheessä oli so-vittu niin, että joko isä tai äiti lähtee lentämään yhden lapsen kanssa. Leena-äiti

voitti arpomisen. Hän olisi ottanut mukaansa 8-vuotiaan Sirkkan, mutta tyttöä pelotti. Joku oli kertonut hänelle, että koneessa on sellainen nappula ja että jos vaikka vahingossa sitä painaa niin kone putoaa.

Kuusivuotias Ilmi ei uskonut moisiin nappuloihin ja niin hän pääsi äidin mukana lentämään.

Laivalaiturilta mentiin koneeseen ja se nousi ilmaan ja laskeutui Laikkalanlahdelle. Ilmin konetta

ohjasi lentomestari Urho Heiskala, joka oli sitten myöhemmin 1930-luvulla arvostettu Suomen ilma-voimien koelentäjä.

Paljon myöhemmin vuonna 1940 talvisodan aikana Ilmi oli lukenut lehdestä ihailemansa lentäjän menehtyneen.

Kirjassa ”Kurkijoki ku-

vat kertovat” on sivulla 37 kuva lentokoneesta Lopotin rannassa ja sen alla on teksti: ”Lopotin rannassa vieraili usein 1920-luvulla lentokoneita harjoituslennolla Sortavalan lentolaitueesta... J. Kauppi”

Ilmi Kärävä ja Marjaliisa Laine

Tavoitteet korkealla

Essi Horttanainen tähtää korkealle, pari viikkoa sitten Ypäjällä ratsastetussa kisassa hän saavutti Amerante-hevosellaan Horse Show:n kansallisen paikan 135-tasolla. Horttanainen iloitsi paikastaan ja kiitteli Keravan ratsastuskoulun omistamaa Amerantea, jolla hän on ratsastanut reilun vuoden verran.

- Amerante kehittyä koko ajan, se on rauhallinen käsitellä, mutta omia oikkujaakin löytyy, kertoo myös toistattamamaa, Incellaa, valmentava Horttanainen.

Aiemmin Essi Horttanainen on osallistunut Horse Show:n nuorten hevosten luokissa.

Ypäjä on Horttanaiselle tuttu paikka. Jo nuorena tyttönä, ratsastaessaan shetlandinponilla, hän haki oppia Ypäjän Ratsastajien ratsastuskoulusta. Myöhemmin hän opiskeli siellä hevoshoitajalinjalla, josta

jatkoivat ratsastuksenopettajaksi. Master-opettajaksi hän valmistui 2007.

Horttanainen toimii Keravalla ratsastuksenopettajana, tosin tällä hetkellä hän on vauvalomalla. Ypäjän kisoissakin imetysikäinen vauva oli mukana.

Miten kahden lapsen äiti, ratsastuksenopettaja ja kilparatsastaja saa ajan riittämään?

- Se on järjestelykysymys. Tosin nyt, vaikka olenkin vauvalomalla, ratsastamiseen ei jää niin paljon aikaa kuin ennen, Essi toteaa ja kertoo aamupäivän puoleen päivään asti täyttyneen vauvan hoidosta, esiköisen kerhokäynnissä huolehtimisesta ja ratsastamisesta.

Ensi vuonna Horttanainen tavoittelee paikkaa GP-luokassa. Essi Horttanaisen (os. Eklund) sukujuuret ovat Kurkijoella, kuuluisassa hevospitäjässä.

Essi Horttanainen hyppäämässä Amerantella. kuva: Heidi Eklund

Antti Eklundin tamma Virilli kukisti niukasti toisen loimaalaisen, Ilmo Saarisen orin. Virilliä ohjasti Hannu Kamppuri ja sen valmentaja on Sauli Lähdeniemi. Kuva: Kari Nummila.

Loimaalle kaksoisvoitto Metsämäen raveissa 8.10.

Aloittelijoiden alimmissa sarjoissa loimaalaiskaksikko Virilli ja Warrior veivät kaksoisvoiton. Virillille, jota ohjasti Hannu Kamppuri, voitto oli ensimmäinen.

Kymmenvuotiaan Virillin omistaa Antti Eklund, joka jatkaa näin kurkijokelaista hevosperinnettä.

- Virilli on monitoiminen hevonen, metsässäkin se on hyvä ajettava, kertoo Antti Eklund, joka talvisin tekee Virillin kanssa metsätöitä.

Tulevana viikonloppuna Virilli juoksee Tampereella

KARJALAN KIELI JA KULTTUURI KIRJAMESUILLA 2011

Karjalan kieli ja kulttuuri ovat monipuolisesti esillä Karjalan Sivistysseuran osastolla tämänvuotisilla Kirjamessuilla.

Periodika-kustannus Petroskoista on mukana Karjalan Sivistysseuran osastolla. Periodika esittelee kansalliskielisiä tuotteita ensimmäistä kertaa Kirjamessuilla Helsingissä. Periodika tuo mukanaan messuille kirjoja karjalan, vepsän ja suomen kielillä. Messukävijät voivat ostaa Periodikan julkaisemia kirjoja ja tilata kustantamon sanomalehdet karjalan, suomen ja vepsän kielillä.

Marja Torikka lukee jokaisena messupäivänä ääneen Mauri Kunnaksen Koirien Kalevalaa, joka käännettiin vienankarjalaksi vuonna 2010.

Petri Niikko esittelee perjantaina ja sunnuntaina teoksiaan Runorumpu ja

Runotroppi – rytmirunoja tähän aikaan. Runorumpu on uuden kalevalaisen kansanrunouden kokoelma 2000-luvun tarpeisiin. Teos sisältää teoriajakson ja 230 runoa 70:ltä eri kirjoittajalta. Niikon uusi teos Runotroppi sisältää kalevalamitan lisäksi riimirunoutta.

Reijo Pajamo esittelee perjantaina teoksiaan Sortavala. Laatokan laulava kaupunki ja Joululaulujen kertomaa.

Karjalan Sivistysseura ry:n osastolla (7p18) on tarjolla lisäksi runsaasti kirjoja ja äänitteitä: karjalaista historiaa, kulttuuria, elämäkertoja, romaaneja ja uutuuksia.

Karjalan Liiton tapahtumia

Elämää luovutetussa Karjalassa -teemalta - Ortodoksinen usko ja elämäntapa

10.11.2011 klo 18.00

Elämää luovutetussa Karjalassa -teemaillan aikana on opastus karjalaisten ortodoksien elämään. Pastori Teo Merras puhuu ortodoksisesta uskosta ja tavoista kirkon pyhien toimitusten näkökulmasta. Filosofi, FT Heikki A. Kovalainen käsittelee ortodoksista elämänsäntettä filosofin nä-

kökulmasta ja karjalaisesta sukutaustastaan ponnistaen. Sukututkija Johannes Sidoroff opastaa ortodoksiseen sukututkimukseen.

Esitysten välillä on kahvitauko. Vapaa pääsy!

Teemaillat Karjalatalon juhlasalissa, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki.

Iloa valokuvatalkoissa

”Toihan on tuttu!” oli usein kuultu huudahdus Kurkijokimuseossa viime viikon valokuvatalkoissa. Museon holvin kätköistä oli pöydälle nostettu nippu kuvia, joita joukolla tutkittiin.

Syksyn ensimmäiset valokuvatalkoot järjestettiin Kurkijokimuseolla keski-viikkona 12.10. Ensimmäiset talkoolaiset saapuivat jo hyvissä ajoin Tampereelta ja

Helsingistä asti.

Kuvia oli iso pino, mutta yhdessä työ saatiin pian sujumaan. Yksi numeroi, toinen kirjoitti kuvien takana olevia tietoja muistiin ja kolmas kiinnitti kuvat arkistopahville. Parhaimmillaan kuvien ääressä hyöri viisi ahkeraa talkoolaista.

Vanhimmat tunnistettavat kuvat olivat 1900-luvun alusta, mutta paljon oli

myös nuorempia kuvia esimerkiksi eri pitäjäjuhlilta.

Emäntinä hyörivät Pirkko Riikonen ja Leena Virtanen museotoimikunnasta. He tarjosivat talkoolaisille useamman kierroksen kahvia ja herkullisia pullia. Oli pa Pirkko poiminut myös metsästä suppilovahverot talteen ja keittänyt syksyisen sienikeiton.

Aika tuntui kuluvan kuin

Pirkko Riikonen tarjosi herkullista ruokaa talkoolaisille.

Kuvatalkoissa ahkerina Marjaliisa Laine (vas.) ja Riitta Sainio Helsingistä.

siivillä, kun vanhat kuvat lumosivat. Parasta oli kuitenkin, kun ryhmäkuvista löysi tutut, ystävän tai sukulaisen kasvot. Mieleen nousi muistoja, joita oli mukava jakaa muiden kanssa.

Talkoolaiset saivat järjestettyä jo kymmenittäin kuvia, mutta museolla on niitä vielä runsaasti seuraavia talkoita varten. Tervetuloa niihin mukaan! Koskaan ei tiedä mitä iloisia kuvaylätyksiä museon järjestä-

mättömien kuvien joukosta löytyy.

Niina Lehmusjärvi
Perinne eläväksi –hankkeen projektipäällikkö

Seuraavat
Valokuvatalkoot
9.11. ja 30.11.
klo 10-16
museolla.

Jatkoa sivulta 1

suoraselkäinen ja reipas enoni Veikko, joka kuulemma tunsikin Kurkijoen maaston hyvin ja osaisi kyllä viedä minut kivijaloille vaikka silmät ummessa.

Lähtöhetkenä oli vielä pimeää, mutta Auran kohdilla aamu alkoi jo valjeta. Sankka sumu väritti aurin-gonnousun pastellinoranssiksi ja metsä näkyi vain sumeana vaaleanliilana hattarahöttönä. Minä istuin rauhassa paikallani, luin välillä Kylästä kylään-kirjaa ja hörpin kahvia. Bussi täyttyi vähitellen höpöttävistä matkalaisista. Minä en erottanut höpötyksen joukosta sanoja. Katselin vain ikkunasta ulos keskittyneenä. Katselin ja ajattelin. Mietin valon ja varjon värejä, simultaanikontrastia, turvavälejä, aikaa ja avaruutta, Star Warsia, Rahmaninovin toista pianokonserttoa ja sitä, missä vaiheessa kahvini ehtikään jäähtyä näin kylmäksi.

Rajan jälkeen moni asia muuttui

Iltapäivällä ylitimme vihdoin Venäjän rajan. Tuon rajan jälkeen moni asia muuttui.

Tiet ovat mutkaisia ja rapistuneita. Kyyryselkäiset mummut istuvat liian pienillä auringon haalistamilla muovijakkaroilla ja kauppaavat metsän antimia.

Vähän väliä tien laidassa näkyy seppeleitä autokolareissa kuolleiden muistoksi. Venäläiskuskit ovat rämpäitä ja bensa on halpaa. Jossain lentää kanahaukka.

Muutos oli huomattavissa myös bussin sisäpuolella.

Matkaväki alkoi pikkuhiljaa muuttua juhlaväeksi ja voilymin taso kasvoi entisestään.

Minä istuin edelleen rauhassa paikallani, selailin edelleen kirjaa, join edelleen kahvia ja tapitin edelleen ikkunasta ulos. Mietin venäläistä ornamenttiikkaa, kylmän sodan aikaisia armeijan kulkupelejä, kansantaruja, merirosvoja, sisään-päinkääntyneisyyttä, mato-onkimista ja sitä, miten voi huijata osaavansa venäjää kun lukee englanninkielisiä tekstejä väärinpäin venäläisellä korostuksella. Kannattaa kokeilla. Hauskaa.

Ympäristöä tarkkaillen

Majoituimme Kurkijoella Veera-nimisen rouvan kotimajoitukseen. Nukkumatilat toivat mieleen mökkeilyn, piha oli kaunis syreeneineen, humalaköynnöksineen ja pienine kasvihuoneineen. Kiersimme perjantaina bussilla Kurkijoen kylät ja Laatokan rannat. Illalla tuli tutkittua Lopotin mäet, lauantaina suvun vanhat maat ja kivijalat. Minä olen hiljainen matkailainen ja vietän paljon aikaa ympäristöäni tarkkaillen ja siitä inspiraatiota ammentäen. Muutamat ihmiset kävivät ryhmämatkojen aikana kyselemässä Veikkoenolta, että onko minulla nyt varmasti kaikki OK ja häiritseekö minua ihmisten höpötykset. Olin niin keskittynyt ympäristön tarkkailuun, ettei minulle tullut mieleenkään häiriintyä. Mietin historiaa ja kansanperinnettä. Mietin Röllä ja satumetsiä, häärmeitä ja karhuja, vanhoja salaojitusmekanismeita, elämän kiertokulkua ja

Leijonakuningasta. Mietin kaikkia niitä paikkoja, joita haluaisin kotiin palattuani piirtää. Ja mietin parittomia sukkia.

Parittomien sukkien mysteeri

Minä en koskaan oikein pitänyt parittomien sukkien lajittelusta. Syy ei ollut siinä, että lajittelu olisi ollut vastenmielistä hommaa. Ei suinkaan - ihmiselle, joka pitää laatikkonsa ja mappinsa lähes obsessiiviskompulsiivisessa järjestyksessä parillisten sukkien etsiminen pohjattomalta tuntuvasta valkoisesta laatikosta oli varsin tyydyttävää.

Ensin sukat lajiteltiin kasoihin värin, sitten materiaalin perusteella. Uudet kasat aseteltiin riviin lattialle käden etäisyydelle ja otettiin sitten käsittelyyn yksi kerrallaan. Löydetty parit pinottiin kauniiseen värikoordinoituun pyramidiin oikealle puolelle.

Urakan päätteeksi ne lajiteltiin omistajan mukaan ja palautettiin niille kuuluviin huoneisiin. Parittomatta jääneet sukat taas niputettiin vanhoilla sukkahousun palasilla ja palautettiin tuohon valkoiseen laatikkoon odottamaan seuraavaa lajittelukertaa. Jos niille vaikka jonain päivänä vielä löytyisi pari. Vaan vuosi toisensa jälkeen suurin piirtein samat sukat jäivät aina lajittelun päätteeksi paritta.

En tehnyt asialle mitään vaikka tiesin, että kunnan inventaario olisi helpottanut lajittelutyötä huomattavasti. Liu'utin laatikon kiltisti takaisin omalle hyllylle. Ei sitä kukaan kuitenkaan huomioisi ennen kuin se taas pursuisi yli äyräiden.

Ongelmani on seuraava: Minä pidän parittomista sukista. Pidän vaan niin mahdollisesti. Rehellisesti sanottuna en ole aivan varma milloin olen viimeksi vetänyt jalkaani samaa paria olevat sukat. Sitä käy toisinaan, mutta vain vahingossa.

Aina kun käyn Turussa koti-kotonani minun tekisi kovasti mieli viedä tuo parittomien sukkien laatikko mukani, koska mielestäni on epäilemättä etteivät jotkut sukat pääse palvelemaan tarkoitustaan vain siksi, että niiltä puuttuu pari, ja ne tekisivät kyllä työnsä vallan mainiosti. Eriväriset raitasukat toimivat varsin hyvin keskenään. Tylsä harmaa nilkkasukka voisi saada parikseen räikeäankeltaisen punapilkullisen varvassukan. Yksinäistä villasukkaa ei ole väärin käyttää yksinäisen froteesukan parina. Yhdistelmämahdollisuudet ovat rajattomat.

Oletusarvoisesti näihin kuluneisiin hylkiösuikkiin liittyy myös jännempiä tarinoita. Missä toinen sukka on nyt, milloin ja miksi se on sinne joutunut? Mikä on sukan nykyinen funktio? Pitteeköhän joku juuri tällä hetkellä kädessään tämän sukan paria miettien kenen se on ja ajatteleeko sukan alkuperäinen omistaja juuri tällä hetkellä missä tämän sukan pari on?

Kurkijoki ja parittomat sukat

Katsellessani Kurkijoen rakennuksia mietin hyvin samantapaisia asioita kuin parittomia sukkia lajitellessani.

Laatokan Karjala on monella tavalla kuin tuo lapsuudenkodin eteisen peilioven

takana sijaitseva sukkalaatikko. Se on samalla tavalla unohtettu, ainakin jos ajattelee Moskovon suunnasta virtaavia tukirahoja, jotka ovat olemattomia.

Kurkijoki on sekoitus vanhaa ja uutta, haalistunutta ja värikästä, erilaisia tekstuureja ja materiaaleja, kaikkea sekalaista kiehtovassa kaoottisessa kasassa.

Suomalaisen vanhoja taloja on korjailtu ja ehos-tettu käyttäen mitä nyt on sattunut olemaan saatavilla. Jokaiseen rakennukseen on kasautunut tarinoita tarinoiden päälle ja vain mielikuvitus on rajana kun lähtee kuvittelemaan talon asukkaita. Keitä he olivat, mistä heidän sukunsa on lähtöisin ja minne se on levittänyt? Mistä talon väki on iloinut, mistä surrut, mitkä ovat olleet suurimmat unelmat ja tavoitteet? Millaista on ollut talon arki, onko talon emännällä ollut salaisia reseptejä tai niksejä, ovatko ne siirtyneet perimätietona sukupolvelta toiselle, ovatko ne jollain tavalla dokumentoitu vaiko kokonaan unohtuneet? Millainen kello talossa on ollut ja kuinka monta minuuttia se on ollut edessä tai jäljessä?

Vielä on osa Kurkijokea valloittamatta

En ottanut reissun päältä yhtäkään valokuvaa tai kuvannut sekuntiakaan videota, vaikka minulla olikin asianmukaiset laitteet mukani. Sen sijaan pidin muistikirjaa asioista, jotka kiinnostivat huomioni. Ruosteinen hylätty minikuormuri. Vaaleanpunainen palapelitalo, romahtanut lato, koivu, joka on puoliksi

elävä ja puoliksi kelo. Vinot tolpat ja katkenneet sähköjohdot, Ukonhattumetsä. Punaiset talot, turkoosit ikkunankarmit. Harva lastulevystä kyhätty katto. Eri pituisista, levyisistä ja ikäisistä laudoista koottu pihaita. Pyöräilevä mies, jolla oli peltinen salkku. Vanha meijeri, jonka katossa ja seinissä on reikiä. Sisällä oli vanha ruosteinen Opel. Eripariset neuvostokerrostalojen parvekkeet. Vanha bunkkeri, jonka seinässä on sodanaikaisia graffiteja. Ja niin edelleen. Minun on helppoa palata Karjalan maisemiin tuota parin sivun pituista listaa lukemalla.

Nykyajan maailma on hektinen. Koko ajan pitäisi olla liikkeessä, suorittaa ja kilpailla ja tehdä tulosta.

Omien sukujuurten selviäminen sai minut pysähtymään oikein kunnolla. Se sai minut ymmärtämään monia asioita itsestäni ja valaisi isovanhempieni taustoja. Se toi väriä ja eloa mummon kertomiin tarinoihin.

Aion lukea Kurkijoen historiakirjat ja kuunnella lisää mummon Karjala-juttuja, jotta ymmärtäisin vielä enemmän. Odotan innolla seuraavaa reissua. Siskokin lupasi lähteä, ja eräs muuten vain paikasta kiinnostunut ystävä.

Vielä on osa Kurkijokea valloittamatta!

- Salla

p.s. Tämän pitkittyneen höpötyksen ja rönsyilyn päätteeksi pääsenkin vihdoin perimmäiseen pointtiin. Piirrän seuraavan 10 numeron ajan sarjakuvastrippejä Kurkijoen matkastani.

Ruplaeliitin luottomies

Jyrki Karjalainen tutustui metsätoissa venäläisiin vaikuttajiin, nyt hän kauppaa heille kotiseutuaan. Karjalasta on tullut ruplaeliitin piilopaikka -rajan molemmin puolin.

Venäläisten into ostaa kiinteistöjä Suomesta on jälleen vilkastunut ja samalla vastustus lisääntynyt. Maan myyminen venäläisille kuumentaa tunteita paikallisesti ja valtakunnallisesti.

Silminnäkijä-ohjelma kertoo ilmiöstä kiinteistö-konsultti Jyrki Karjalaisen kautta. Hän asuu Kesälahdella ja Lahdenpohjassa. Karjalaisen mielestä on hyvä, kun venäläiset tulevat ja ostavat maata.

- Muuten nämä paikat autoituisivat ja autoituvat. Kylille tulee elämää ja rakennuksia. Venäläiset ovat sitä paitsi rohkeampia yrittämään ja sen takia on hyvä että venäläiset ovat tulleet myös bisneksentekijöinä rajan yli.

Jyrki Karjalaisen ura ruplaeliitin luottomieheksi ja kotiseutunsa kauppiaaksi alkoi metsätoista Venäjällä. Ihmeellisten sattumusten kautta hän on tutustunut nouseviin liikemiehiin ja vaikutusvaltaisiin virkamiehiin. Nämä venäjänpuoleiset verkostot ovat johtaneet siihen, että Kesälahdelle on syntynyt erityinen venäläisyhteisö, kun Jyrki myy ja rakentaa vapaa-ajankiinteistöjä kavereille ja kaverin kavereille.

- Me myös valikoimme sitä, keille näitä paikkoja edes ehdotamme, vahvistaa pietarilainen IT-miljonääri Peter Belash, yksi Kesälahden "kolhoosin" jäsenistä.

Suomesta kiinteistöjä ostetaan erityisesti turvallisuuden ja hyvän infrastruktuurin takia, mutta myös edullisuuden takia. Suomen Karjalaan ja Venäjän puolelle Laatokan sekä Vuoksen rannoille nousee venäläisen eliitin piilopirt-

tejä - tai pikemminkin huviloita.

- Venäjällä mökin rakentaminen aloitetaan aidasta ja vartiointikopista. Suomessa näitä ei tarvita. Suomessa myös tontit ovat edullisempia. Sähkö- ja tieyhteyksillä varustettu rantatontti Karjalankannaksella maksaa jopa 250 000 euroa, Laatokan rannoilla puhutaan jopa 150 000 euron tonteista, Jyrki Karjalainen tietää.

Kaunis Karjala kiinnostaa Venäjän johtoakin: Vladimir Putinin käyttöön on valmistunut uusi kesäpaikka Lahdenpohjaan.

- Tällä on suuri merkitys alueen kehitykselle. Tiestöä on jo kunnostettu ja uutta rakennetaan mm. Parikkalan rajanylityspaikalle, sanoo Lahdenpohjan kaupunginjohtaja Vladislav Vohmin, yksi Jyrkin hyvistä kalakavereista.

Ohjelmassa vieraillaan mm. Venäjän puolella suo-

Tilanhoitaja Vladimir Rindin ja kiinteistökonsultti Jyrki Karjalainen tervehtivät Masha-karhua Kurkijoen Korpisaassa. Karjala kelpaa eliitin lomaseuduksi rajan molemmin puolin.

jaisella huvilalla, joka on rakennettu entisen suomalaispaikan navetan kivijalkaan Kurkijoen Korpisaassa. Datshan eläinkuntaan kuuluu mm. villisiat, hevoset - ja saunan takaa löytyy Masha - paikan elättikarhu. Jyrki on ollut mukana talkoissa ja nyt varakkaan liikemiehen tilanhoitaja Vladimir Rindin on tyytyväinen, kun paikat on saatu kuntoon.

- Kaikki oli pusikkoa ja hylättyä, nyt on jälkeläisille hyvä paikka missä asua.

Mikä on sitten tulevaisuus Suomessa venäläisten ostettua tontit?

- Täälläkin on paljon lapsiperheitä, lapset tottuvat ja juurtuvat tänne pienestä pitäen, mutta suomea täällä puhutaan 30 vuoden päästäkin. Minunkin asiakkaita kaikki opettelevat suomea,

uskoo rajanylittäjä Jyrki Karjalainen.

Toimittaja: Jari Hakkarainen

Tuottaja: Hannele Valkeaniemi

Tuotanto: Yle Ajankohtais-toiminta

Silminnäkijä-ohjelma nähtiin viime keskiviikkona YLE TV2:ssa, mutta on nähtävissä edelleen YLE Areenassa.

Mökkiläisenä Karjalassa

Jouko Tirri kertoo kuvin ja sanoin

ma 24.10.2011 klo 18 Loimaan Seudun OP:n kokoustilassa, Väinämöisenkatu 6. Tarjoilua. Vapaa pääsy. Tervetuloa!

järj. Suomi-Venäjä-Seuran Loimaan osasto

Suuret syntymäpäivät

Ikinuori serkkuni ilmoitti jo vuosia sitten, että hän järjestää suuret syntymäpäivät, jähka pääsee täysille kymmenille. Hän teki sen minkä lupasi.

Niinpä me suuren serkussarjan rippeet saimme kokoontua tuon nuorimman kauniiseen kotiin syyskuun aurinkoisena tiistaina syömään ja nauttimaan yhteisestä elonpäivästä. Neljä meitä on enää jäljellä täällä Suomessa asuvia Kemppinen-Paasosen suvun serkuksia. Toiset neljä asuvat Kanadassa. Kolmella meistä on vielä aviopuoliso elossa, ja kaikki nämä puolisoitkin olivat noudattaneet kutsua, yksi heistä talon isännän ominaisuudessa.

Olen vuosikymmenien myötä oppinut ymmärtämään, että on melkoinen koettelemus leikkiä karjalaisen kanssa kotista. Kun väliin itketään ja kohta päälle nauretaan, saattaa siinä mennä muualla syntyneellä pää pyörälle. Samaa kaavaa elettiin Porvoon juhlassakin. Täydessä ymmärryksessä ja virkistyneinä palasimme kaikki kuitenkin juhlan jälkeen omiin arkisiin ympyröihimme.

Aivan erikoisen mausteen toi juhliin se, että päivänsankari puolisoineen, suvun myötäelämisellä,

oli saanut valmiiksi sukuselvityksen. Isoäitimme Anna oli Simo Paasosen kanssa kasvattanut aikuiseksi asti seitsemän tytärtä. Elämä Elisenvaaran Alakylässä ei mahtanut olla 1800-1900-lukujen vaihteessa kovinkaan loisteliasta aineellisesti, mutta komean jälkikasvun he ovat saaneet 2000-luvulle ehdittäessä.

Sotavuodet ovat tuoneet kaikkien perheiden elämään omat murheelliset tarinansa. Monta pientä lasta on saatettu suvusta maan multiin jo elämänsä alkutaipaleella. Sukuselvitystä puurtaessamme olemme oivaltaneet entistä paremmin, mitä elämä on vaatinut edeltäneiltä sukupolvilta. Heidän elämäntyönsä on todella tarinansa ansainnut. Suurella kunnioituksella ajattelemme esivanhempiemme painia elämän kanssa.

Ne olivat todella suuret syntymäpäivät. Väkimäärä ei ollut suuren suuri, mutta aineellinen ja sydämeen sulanut anti rikastutti meitä kaikkia. Muistamme nuorinta serkkuamme kiitolisuudella. On hyvä, että hän, tuo serkussarjan nuorimmainen, on päättänyt olla vanhenematta.

Juhlissa sai olla mukana myös *Lyyli Nevanperä*

Kurkijokelaisuus on voimissaan!

Kurkijoki-isännänviiri
95 €

Hanki upea Kurkijoki-isännänviiri vaikkapa lahjaksi.
Pituus 4 metriä
Leveys 45 cm (leveästä päästä)

Pidetään perinnettä yllä!

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Kurkijoki-pöytästandaari

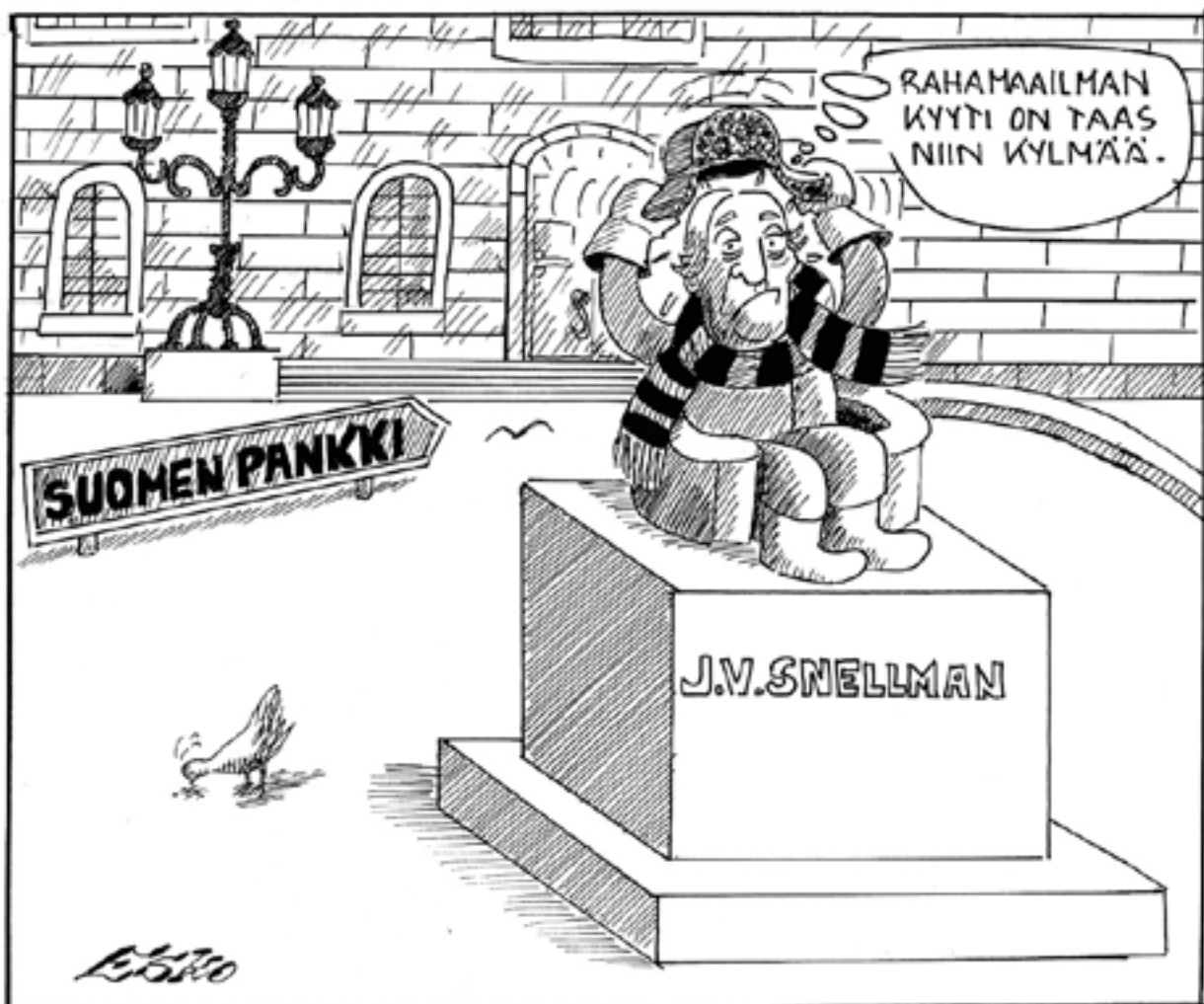
Kurkijoki-pöytästandaari on näyttävä koriste-esine jokaiseen Kurkijoki-taustaiseen kotitalouteen.

Vielä muutamia jäljellä!

Hinta 35 €

Nouda tai tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi

Escon puumerkki

Musiikillinen kuva-arvoitus

Vastaus:

Saariston Sirkka

Saariston Sirkka, muistatko vielä päivän kauniin kesällä kerran? nimesi rakkaan kirjoitin siel rantaan, santaan, muistatko vielä?

.....
Sun nimes rannassa siel, se onko säilynyt vielä,
vai onko aallot sen huuhtoneet pois?

....
Arvoitukset koonnut Pentti Kempainen

Nauhaa olivat kokoontuneet katsomaan vas. Pekka Ahokas, Aslak Sarre, Eino Vepsä ja Arvi Heinonen.

Alttarin yläpuolella oli edelleen luettavissa teksti: Herra Kristus on sama eilen tänään ja ijankaikkisesti.

Kirkko oli Neuvostoliiton aikana toiminut elokuvateatterina, myllynä ja teurastamona. Miehet muistelivat vieläkin hirvennäkämittyä kirkon lattialla.
- Sakastiin emme päässeet, Aslak Sarre toteaa nauhaa katsoessaan.
- Olisikohan siellä ollut jotakin salaisuuksia, Eino Vepsä miettii sakastin arvoitusta.

Valitettavasti sakastin salaisuus paloi kirkon mukana myöhemmin samana vuonna.

Katselun lopuksi Aslak Sarre kuvaajana ja Pekka Ahokas löytäjänä luovuttivat nauhan Eino Vepsälle Kurkijoen museon kokoelmaan ja siirrettäväksi digitaaliseen muotoon.

HS

PUHELINNUMEROMME OVAT MUUTTUNEET:
Lankapuhelin on jäänyt pois käytöstä. Palvelemme numerossa
050-5213336.
SÄHKÖPOSTIOSITTEEMME MUUTTUIVAT 1.7.:
uusi osoite:
toimitus@kurkijoki.fi

Tilaa Kurkijokelainen lahjaksi
allaolevalla tilauskortilla tai soittamalla toimitukseen p. 050-5213336

Video Kurkijoen kirkosta v. 1991 löytyi

Maaliskuussa 1991 kuvattu video Kurkijoen kirkosta löytyi Pekka Ahokkaan siivotessa kirjahyllyn alakaappia. Tämän uniikin nauhan on kuvannut Aslak Sarre matkalla, jossa mukana olivat hänen lisäksi ainakin Seppo Rouhiainen, Arvi Heinonen, Teuvo Ahokas ja Nikolai Virevuo. Matkan aikana neuvoteltiin paikallisten viranomaisten kanssa kirkon korjaussuunnitelmasta.

Nauha oli kulkeutunut Pekka Ahokkaan isälle Teuvo Ahokalle ja jäänyt kirjahyllyn kätköihin. - Muutaman vuoden olen

tuota kasettia etsinyt, tiesin, että sellainen on jossakin, Aslak Sarre nyt jo hymyilee, kun kadoksissa ollut löytyi.

Harvinaisen laadukkaassa nauhassa nähdään yksityiskohtia kirkon sisätiloista ja ulkolaudoituksen kunnosta. Taustalla kuuluu Aslak Sarren ääni: "...kirkon rakenteet ihmeellisen hyväkuntoisia... sokkeli on erittäin hyvä...alttarissa kaikki puuosat tallella...väriytyksellä tekemään entisiin menetelmin..." Nauhalla Sarre kehuu moneen kertaan puuosien hyväkuntoisuutta.

Toisenlaistakin selostusta kuuluu pistävässä maaliskuun pakkasessa: "Pakkasesta melkoisesta, sormenpäni ovat kohta jässä."

Kirkon tornin puuleikkausten kauneutta voimme ihailla enää vain kuvissa.

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **39** eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI
Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajajatoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalehti 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajajatoimisto JARI HEIKMAN OY

asianajaja, varatuomari
Jari Heikman
varatuomari
Rickard Grönqvist
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Kurki joki - Museo

Avoinna keskiviikkoisin klo 12-16.

Kojonperäntie 446, Kojonperä, Loimaa

Pääsymaksut: Aikuiset 2 €
Lapset (alle 12 v.) 1 €

Ryhmävaraukset: Museo 050 4036050
Eino Vepsä 0500 875211
Antti Eklund 050 3426608